

בס"ד | 389

טוב עובדת פרמית וירא
ס"ד חשון תשפ"ג

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סטארטפי השמיטה באוויר!

חוץ מפיח שמיטה
ושתי שקיות, מה
עוד אתם עושים
השנה!?

בין מזרח למערב
דוד ווייס במכתב לחבר, אילה
פרינס משוטטת באפלת גן עדן

לחיות בשבילו
או למות בשבילו?
פייקה!

אל תשתלטו
על הדחינות
יובל לזינגר

8 שעות במסך!
קדושים ברשת

שלמה'לה
קמצן קדוש
אהרן רזאל

הכסף שלכם יטון?

תעירו אותו!

משקיעים
באמונה
מקום באת אבנר אלך

לפרטים חייגו 072-395-1096

מהותם של ישראל

תכנית לימוד ייחודית לקראת י"ט כסלו

הומר הלימוד

קונטרס 'מהותם של ישראל' נכתב על ידי ה'חוזר' הגאון החסיד ר' יואל כהן זצ"ל, ועוסק במהות היהודי על פי תורת חסידות.

החוברת מופצת ללא עלות בהיכלי הישיבות ובבתי הכנסת, לקבלת החוברת במייל: lladaat@gmail.com

המבחן

המבחן יתקיים בבנייני האומה בירושלים במוצ"ש ט"ז כסלו ובימים א-ב י"ז-י"ח כסלו בין השעות 19:30-23:00

במבחן יהיו 20 שאלות בשיטה אמריקאית. המבחן לגברים.

המלגה

ציון 70% ומעלה במבחן, מזכה במקום בשני כרכים מספרי הרב יואל כהן זצ"ל לפי בחירה, מתוך הספרים שיצאו ע"י ספריית מעיינותיך.

בין כל הנבחרים יוגרלו 10 עגלות קניה בסך 1,000 ₪ ביריד החסידות

ההגרלה תתקיים אחרי המבחן ביום שני, וניתן יהיה לממש את הקניה בימים שלישי ורביעי בשעות הבוקר המוקדמות.

אלף ספרי חסידות
במחירים של פעם בשנה!

יריד

ספרי החסידות

י"ט כסלו תשפ"ב

בנייני האומה ירושלים

נשים

יום שלישי י"ט בכסלו
יום רביעי כ' בכסלו

גברים

מוצאי שבת ט"ז בכסלו
יום ראשון י"ז בכסלו
יום שני י"ח בכסלו

שעות פעילות היריד:

בין השעות 11:00 בבוקר ועד 01:00 בלילה
מוצ"ש החל מהשעה 20:00

יריד החסידות
תפארת משה - נר אברהם יצחק

ספר
אור החיים
מרכז הספר היהודי הגדול בעולם
ISRAEL | U.S.A | EUROPE

יום הששי

בלימודי התואר השני
במכללה האקדמית הרצוג

הצטרפו לתוכנית ייחודית המתקיימת בימי שישי
בלימודי התואר השני במקצועות היהדות

תנ"ך ופרשנות | מחשבת ישראל

קורסים
מקוונים

הלימודים מתקיימים
בקמפוס ירושלים

למידה היברידית
מהבית ומהקמפוס

מלגות והחזר שכ"ל
לזכאים

מקומות
אחרונים!
מקומות
אחרונים!

ימים אחרונים להרשמה

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

שירות עם שליחות 5

יריד חשיפה לשירות הלאומי-אזרחי

כ"ו-כ"ז בחשוון

1-2.11.21

בנייני האומה ירושלים

9:00 - 12:30 יריד דוכנים ענק
לשירות הלאומי

11:00 - 12:30 הרצאות מעוררות השראה

12:30 - 13:15 ארוחת צהרים מפנקת

13:15 - 15:00 מיצג סיכום והופעה מלאה

בהשתתפות:

מר ראובן פינסקי מנכ"ל רשות השירות הלאומי אזרחי

גב' שוש נגר מ"מ ראש מנהל החמ"ד

נתן
גושן

הרשמה אצל
הרכזות החברתיות

שירות לאומי

שירות עם שליחות

למשנית לב האפצ'ים, גם אחרי נפילה מגובה אדיר,
הכספת לא נפגעה. מתוסכלים לחלוטין, הם נכנעו ופלטו
נטל את הכספת היקרה, בלתי שאלו הם זרקו אותה.

עם מיני יוספי

הרב קרליבך והאינדיאנים

באבנים ולירות עליה חיצים, לצלות אותה באש לווהט ולקרר אותה בנהר, ואפילו לפוצץ אותה באבק שריפה - אבל שום דבר לא הועיל. אחרי כל הניסיונות, עלה רעיון אצל מנהיג האפצ'ים, לזרוק את הכספת מצוק גבוה. הוא חשב, שמהגובה העצום של עשרות ואולי מאות מטרים, הכספת בוודאי תיפתח בחבטה אדירה על הסלעים. למגינת לב האפצ'ים, גם אחרי נפילה מגובה אדיר, הכספת לא נפגעה. מתוסכלים לחלוטין, הם נכנעו ופשוט נטשו את הכספת היקרה, בעמק שאליו הם זרקו אותה. לאחר זמן, הגיעו חיילי הצבא לאותו מקום, ומצאו את הכספת - כשהוהב כמובן עדיין בפנים. תוך דקות ספורות הם פתחו את הכספת - פשוט בעזרת הקוד הנכון...

לפתוח באהבה

מן הסתם תשאלו - מה הקשר בין הסיפור הזה לבין היארצייט של ר' שלוימליה? אז דעו לכם שר' שלוימליה ידע את הקוד הסודי, איך לפתוח את הלבבות של עם ישראל. הוא חי את הדור של אחרי השואה - יהודים עצובים, פגועים וחסרי אמון בטוב ה'. גם כאשר את הדור הבא של הילדים והנכדים של ניצולי השואה - בני הציבור היהודי אמריקאי, הוא ראה רבים מאוד, נוער וסטודנטים, שהיו לגמרי מנוכרים לכל קודש. לא הייתה להם אפילו טיפת יהדות מימי הילדות שיוכלו להיזכר בה. עוד הוא ראה, שיש לא מעט כאלה שמנסים ללמד את עם ישראל דעת, אבל לא נעים לומר, נוהגים קצת כמו אותם אינדיאנים בסיפור שלנו. יהודים שבאים עם הרבה רצון טוב, ומנסים בכל מיני דרכים - במים או באש - אבל הלב פשוט לא נפתח.

בנמשל, הכספת הסגורה, הלב החסום, טומן בתוכו את כל הטוב והברכה שקיימים בנשמה יהודית. כמה מצער, כאשר לא מצאים את הגורם שיאפשר לנשמה להתגלות. אין מה שיעודד את היהודי להיפתח ולגלות את האמת הפנימית של נשמתו. ר' שלוימליה ידע לפתוח את הכספת. לר' שלוימליה הייתה ברכה מיוחדת, להצליח לגעת במקום שאחרים לא הצליחו.

עם האהבה וההכלה האין סופית שלו, הוא עורר הרבה מאוד נשמות יהודיות. כל כך הרבה אנשים ששום דבר אחר לא נגע בהם, נפתחו בפניו. הייתה לו את החכמה והתבונה, דרך האהבה והשירה, איך לגעת בלבבות. הוא ידע את הסוד של הנשמה היהודית - כמה היא יקרת ערך. האהבה שלו, לקבל יהודי כמות שהוא, ללא שום תנאי, אפשרה לאנשים להתקרב. כאשר מרגיש ששופטים אותו, ודורשים ממנו שינוי שנראה לו לעת עתה למעלה מכוחותיו, הוא מיד מסתגר ומשתכלל, ולא נותן לטוב שבתוכו להופיע. לעומת זאת, כשמקבלים מישוהו באהבה ללא תנאים, הוא מוותר על המגננה - ומרפה מכל הקליפות שכביכול מגנות עליו. אז הוא מרגיש נינוח להתחבר לאיכויות הפנימיות שלו.

הכספת בידינו

חברים! המטרה היא לא רק להיזכר בדמותו - מוזיקאי נהדר, אוהב ישראל דגול, ואפילו מעורר את נשמות ישראל. כל אחד שמכיר את הסיפורים של ר' שלוימליה, על האהבה וההכלה שהייתה לו, וכמובן מכיר את הניגונים שלו, יכול לקבל את ההשראה ממנו, ולדעת שאת הכספת לא פותחים בכוח. הדרך הנכונה לפתיחת הכספת מגיעה בדרך כלל דווקא על ידי רכות ובעדינות. צריך ללמוד להמתין בסבלנות, עד שתגיע אלינו התובנה הנכונה איך פותחים את הכספת. הפתיחה הזאת תתרחש בעזרת ה' הרבה יותר בקלות ממה שאנחנו משערים, וכל הברכה הטמונה אי שם במעמקים תצא לאור העולם. לחיים!

שלוש חברים! רציתי לדבר איתכם מעט על ר' שלוימליה קרליבך, שיום ט"ז מרחשוון הוא יום ההילולא שלו. ר' שלוימליה זכה במתנה גדולה - וזאת היכולת שהייתה לו להצליח לפרוט על נימי הלב של נשמות עם ישראל. חשבתי פעם על ר' שלוימליה, שהשירה שלו הייתה תפילה, והתפילה שלו הייתה שירה. היה אפשר לראות איך בהופעות שלו הוא ממש מתפלל, והאמת היא שגם כיום, כשאנשים שרים את הניגונים שלו, יוצאת מהם תפילה ממש מעומק הלב. כמוכן, בבתי כנסת, כשמתפללים במניינים ששרים ניגוני קרליבך, התפילה עצמה הופכת לשירה לכבוד ה'.

הקוד הסודי

שמעתי פעם סיפור על האינדיאנים במערב הפרוע של אמריקה, והוא התחבר לי טוב לעניין של ר' שלוימליה. הסיפור הוא על חבורת אינדיאנים משבט האפצ'י, שתקפו יחידת פרשים של צבא ארה"ב. ההתקפה הנועזת הצליחה, החיילים ברחו, והאינדיאנים לקחו כשלל את הכספת שהייתה אצל החיילים. הכספת הייתה מלאה מטבעות זהב, שנועדו כדי לשלם ליחידות הצבא שהיו פזורות במרחבים. האינדיאנים האפצ'ים לא ראו מעולם כספת, אבל הם הבינו שיש בקופסא הסגורה הזאת כמות גדולה של זהב. הבעיה שלהם הייתה, שלא היה להם שום מושג איך פותחים כספת.

אפשר רק לדמיין את כל השיטות והסגולות שהם ניסו. הם דיברו על ליבה כדי שתיפתח, וכשלא הועילו הדיבורים הם ניסו להכות אותה

סדנת אמהות ועבודת ה'

זמנינה אותך לקבל כוחות וכלים בסדנת אינטימית לאמהות. דרך מקורות מהסחידות ובהשראת ימימה נלמד איך להקשיב ללב, לתת אמון בטוב שבנו ובילדים שלנו, לחזק את הסמכות ההורית, ולשמח באמת שאת.

עשרה מפגשים בזום | ימי שלישי | החל מ- כ' חשוון | 20:30-22:00 (שעון ישראל)

מוזמנת באהבה,

מיכל 054-764-4471

"קבלתי בלי אובדן לאבא את קיימ בספנות פורים אנונימם וזאת באמת זיווק אובדן מידות שוליות. בלי אבא, בלי אבא, בלי אבא, בלי אבא"

"סדרה לנשים כוח אמהות ואישית במרכז בבל"

פדוכה באובדן ר' אלק סוף אל קבלתי"

(מוקד ביולוגים)

מחיר מיוחד לתי הקורנת!

מיכל שניאור - מנחת הורים, מאמנת אישית ומשפחתית ומורה לחסידות

**איך להפוך את הרעש הפנימי
לנוכחות שלווה בהוֹה**

התכנית האיכותית בישראל למדיטציית מודעות קשובה (מיינדפולנס) בדרך היהדות

**מסע התחדשות פנימית שבו תגלה
איך לחיות בנוכחות רגועה ומאוזנת
מבלי לשנות את השגרה
ותקבל את הכלים להגיב לעצמך ולסביבה
מתוך סבלנות פנימית והקשבה**

מחיר מסובסד למצטרפים עכשיו !

לפרטים נוספים
סרקו את הברקוד או צרו אתנו קשר: 058-6124477

האם יש קשר בין לבוש צנוע ובין להיות אדם צנוע?

רואים שאת שמחה

מוריה מייסון

מלווה נשים לגלות ולהתחבר לכוח האימהי המאושר שבתוכן

נתחיל מההיפוך. אדם שאינו נוהג בדרך הצניעות מחפש להחצין ולהראות את עצמו מתוך רצון לקבל את תחושת הערך שלו מבחוץ, לפעמים באופן לא מודע. גם לבוש לא צנוע נובע לרוב מהצורך ש"יראו אותי, יתייחסו אלי - יעריכו אותי ואני ארגיש שווה".

לעומת זאת, אדם צנוע מחפש להשקיע בחוויה פנימית שאינה תלויה בגורמים חיצוניים, אלא נובעת מתוך תוכו - מהנשמה. הוא מבוטל אליה ולשם כך הוא אף מסוגל לוותר על הרבה דברים... כדוגמת רחל אמנו שוויתרה על בעלה, למרות כל השנים בהן חיכתה להיות אשת יעקב, והאמינה בכבוד האמיתי שתקבל בזכות זה. מה שעמד בראש מעייניה ערב החופה, זה לא הכיף והרווח האישי שלה, אלא ה' יתברך, והתפקיד שהוא נתן לה באותו הזמן.

ככל שאדם צנוע יותר, הוא דואג להלימה בין השאיפות, המחשבות והרצונות שלו ובין ההתבטאות שלהן במציאות. זה נכון בכל מידה שהוא בוחר להשקיע בה - יעמיק בה, בחשיבות שלה, ומתוך זה גם ינהג על פיה.

הלבוש מביע את רצונות האדם והוא מתלבש איך שהוא רוצה להיתפס ולהשתייך. לכן, אם אכן תכונת הצניעות חשובה לאדם והוא משקיע בה, אז הוא דואג שתהיה הלימה כמה שיותר מושלמת גם בנראות החיצונית שלו, מבחינת השתייכות חברתית, תרבותית וכדומה.

יתרה מזו, כמו רחל אמנו שידעה להרגיש את רצון ה' באותו יום גורלי, כך האדם הצנוע מתאמץ להתחבר לרצונו הפנימי, רצון נשמתו, ולקיימו. גם כאשר כרוך הדבר במאמץ רב. בנושא הלבוש זה יבוא אצלו לידי ביטוי בהליכה על פי רצונו של ה'. הקב"ה ברא את האדם על פי התורה הקדושה, והיא יודעת את עומק נפש האדם ויודעת איזה לבוש יביא אותו לידי התרוממות וקדושה או להבדיל לידי משיכות נמוכות. לכן לבוש צנוע, הוא זה העונה לגדרי ההלכה, יחד עם כוונת הלב של האדם לחפש את ערכו מתוך פנימיותו.

וכהשוואה לסיום בעניין השמחה - אדם שמחייך אינו בהכרח שמח. אבל אם אדם שמח באמת, אזי זה ניכר גם על פניו.

meusheretb@gmail.com

כבוד אלוקים הסתר דבר

הרב חגי לונדין

"כְּבֹד אֱלֹקִים הַסֵּתֵר דְּכָר", לימד אותנו שלמה המלך (משלי כה, ב). צניעות או חוסר צניעות אינן רק מצב גופני אלא מצב נפשי בעיקרו. ההחצנה של הרגעים האינטימיים ביותר בחיינו היא חלק ממחלת התדמית וחוסר הצניעות. זהו העומק העומד מאחורי דיני הצניעות של ההלכה היהודית. אורך השרוול או המכנסיים אינו עומד בפני עצמו, אלא הוא חלק ממכלול נפשי. היכולת לשמור על עולם פנימי ועם זאת על אסתטיקה מכונה בלשון חכמי ישראל 'חן', יופי עדין ופנימי. אם במקום להגיע לבית הספר עם אוסף של תכשיטים, ילדה עונדת שרשרת זהב אחת, עדינה ודקה, שמרוכות בה כל האהבה מאימא ואבא - החן שבה יכבוש לבבות.

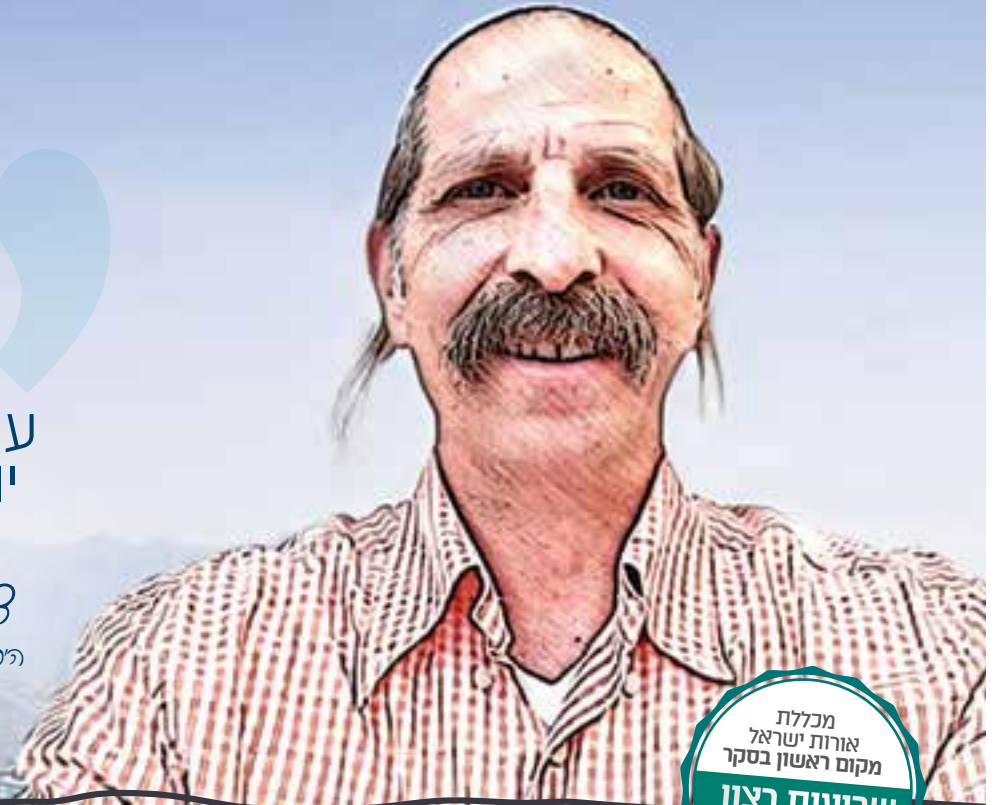
צניעות איננה רק קוד לבוש או צורת התנהגות אלא בעיקרה מצב נפשי של עדינות רוחנית ולא גסות חושנית; כינוס פנימי ולא התפורות כלפי חוץ. כדי להיגמל מהחשיפה יש להתרגל לחשוף רק את המינימום הנדרש כדי להביא תועלת למציאות, לא יותר. אם אתם מוצאים את עצמכם בודקים פעם ביום מהי כמות העוקבים שלכם בפייסבוק או בטוויטר, מצב הצניעות הפנימי שלכם טעון בדיקה. גם בפרסום שאינו מביא נזק כדאי למעט ככל האפשר. על אף המשפט הידוע 'אם עשית ולא פרסמת - כאילו לא עשית', במקרה שהפרסום מיותר וטוב יותר בלעדיו, נכון יותר לומר הפוך: 'אם עשית ופרסמת - כאילו לא עשית'.

אפילו אם תוכן הפרסום הוא מעשים טובים שלנו, לא מומלץ לפרסם אותם יותר מדי. מסופר על אחד מתלמידיו של הרבי מקוצק שנטה למות, ואז פנה לסובבים אותו ואמר: "יצר הרע מפתה אותי לקרוא עכשיו 'שמע ישראל', כדי שייגדו עליי שיצאה נפשי במילה 'אחד' כגדולי הצדיקים; ואני אומר ליצר הרע: לא! על אפך ועל חמתך לא אקרא", ובמילים הללו נפטר. סיפור מדהים, אך המדהים יותר הוא שסיפרו זאת לרבי מקוצק, והוא הגיב: "בכל זאת היצר ניצח אותנו. למה הוא היה צריך לספר זאת לכולם?...".

אני מאמין
שהמחשה
מציאותית של
מורה בהווה
עוזרת להבין טוב
יותר את האירוע
ההיסטורי

צ"ר גרשון בר כוכבא
היסטוריון צבאי, מרצה בחוג להיסטוריה

בראש סדר: בופו

בוא ללמוד במכללת אורות ישראל קמפוס מורשת יעקב ברחובות

תואר ראשון B.Ed. בהתמחויות:

אנגלית | מתמטיקה | לשון | מדעי הטבע | תושב"ע | תנ"ך
חינוך מיוחד | היסטוריה | תקשורת | מלמדים | הסבת אקדמאים

מלגה ייחודית ע"ס
4,000**

מקוונת למידה היברידית

הסעות מכל רחבי הארץ

הכרה בלימודים הישיבתיים

אווירה תורנית

תואר שני M.Ed. במגוון מסלולים:

ניהול וארגון מערכות חינוך | ייעוץ חינוכי | הוראת מקרא וספרות חכמים

מקוונת למידה היברידית

מגוון מלגות לסטודנטים ולבוגרים***

אווירה תורנית

יום לימודים אחד בשבוע

שנת לימודים אחת בקמפוס

חפשו אותנו ב Google 'תואר באורות רחובות' | או f

לירן: 08-9485622 | 052-5001313 | Liran@orot.ac.il

1800-500-210

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרחוק ובחויית הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020. עיינו בסקר ובממצאיו באתר המכללה.
**התמחויות אנגלית, מתמטיקה, לשון ומדעי הטבע לנרשמים לשנה א' תשפ"ב עד התאריך כ"ז בחשוון תשפ"ב (1.11.21).
***מלגות דיקון, מלגות מיוחדות לבוגרי המכללה ולסטודנטים שאינם זכאים למימון משה"ח. מלגה נוספת לזכאים דרך ארגון המורים או הסתדרות המורים.

ואת עליה

מיכל וולנטיין

מאמנת לאהבה עצמית וזוגית,
מייסדת 'תובנות' - בית ספר לאימון מרווקות לנישואין

הדדיות

כמו ההד שחוזר אלינו מההר שממול ומעלה בנו התרגשות קלה, כך קורה לנו בעומק כאשר יש לנו קשר הדדי עם מישהו, קשר שמה שאנו מביאים אליו חוזר ונוגע ומהדהד אלינו. קשר שאנו נותנים בו ומקבלים בו, שאנו משתפים בו ומקשיבים לדברי האחר.

למי שקשרים הדדיים טבעיים לו, יש ברכה פשוטה. לא תמיד זה כך. הרבה אנשים מייצרים בחייהם קשרים אותם הם חווים כלא סימטריים, כאשר רק צד אחד משקיע, מתאמץ, רק צד אחד משתף, רק אחד נותן... זה יוצר תסכול עמוק. אנשים שמספרים שזה לא מפריע להם, הם בדרך כלל אנשים שוויתרו על ההדדיות בחייהם. הם החליטו שהקשר הזה שווה להם למרות המצב הלא מתוקן. וזה כואב.

בחורה מקסימה אחת סיפרה לי כי היא לא מבינה מדוע בכל הקשרים שלה יש תמיד את אותה חברה שמנצלת את טוב ליבה. כשנכנסנו קצת פנימה לנתח את התנהגותה הבנו שבעצם התפיסה שלה היא שקשר טוב הוא קשר שבו אנחנו נותנים הכל ומתאמצים בטרורף למען השני, אם הוא מבקש משהו אנחנו תמיד עושים אותו למענו. לא מעירים, לא מבקשים אלא רק נותנים ואת הכל.

נשמע יפה אבל לא מציאותי, אלא שהבחורה ממש נכנסה לזה. וכך הפכה, לנהגת, היוזמת, הדואגת למה נעשה ומה נאכל, המקבלת כל התנהגות, והלא אומרת מה מפריע אך עם הזמן אוספת וצוברת מרמור נסתר. התפיסה הלא מאוזנת שלה יצרה תפיסה חברית לא הדדית ומשם תסכול נורא. כך זה חזר ושוב כאשר תמיד הקשרים התאדו לאט לאט כי אי אפשר כך יותר.

ברגע שהבחורה המקסימה איונה את ההגדרה שלה לגבי מהי חברות טובה וכן את התפיסה הלא מאוזנת שלה לגבי עצמה, מה גבול המוכנות שלי להכיל ומתי אני אגיד "די" או "לא נעים לי ש...", הדברים החלו להסתדר עם חברותיה ומשם גם לזוגיות.

יום אחד הגיע לביתנו חבר משפחה שסיפר כי שוב הסתיים לו קשר רציני של כמה חודשים. כשניסינו להבין הוא אמר "אני לא יודע מה קורה! אני מתנהג הכי טוב שאני יכול, על ההתחלה אני משקיע, מגיע אליה, קונה, משקיע זמן, הכי 'על זה', מתקשר ומפריג, ואז אחרי חודשיים בערך תמיד קורה אותו הדבר. אני מבקש שהיא תבוא היום לאסוף אותי, והיא מתחמקת בתואנה של 'איך לי רכב היום'. אני מציע את מחר ושוב היא מנסה להזיז את הבקשה. אני מבקש שהפעם היא תכין את הדברים לפיקניק, והיא אומרת שהיא בדיוק לומדת למבחן ולא ממש יכולה. וזה קבוע, תמיד ככה, כשאני מבקש זה תמיד מתנהג ככה... איך אני נופל דווקא על הבנות האלה כל הזמן?"

זה די פשוט, מי זו שמתמידה בקשר שיש בו רק קבלה, שהיא לה נעים להיות במקום המתפנק כבר חודשיים? אותה אחת שלא מחפשת קשר הדדי, אלא שרוצה לקבל. כשפתאום אתה מבקש שהיא תתאים את עצמה גם להיותך שונה ממי שהיית עד היום, תשנה עמדה ותתן גם מעצמה, זה לא קורה עם אלו, הן לא הדדיות. אבל השאלה היחידה גדולה היא למה אתה במשך חודשיים בונה ומטפח קשר לא הדדי שכזה?

ואז הבנו שבעצם יש בו מקום שחושב שלקבל זה לא טוב, זו חולשה, והוא לא רוצה להיראות ככה. הוא חושב שאף אחת לא תרצה אותו אם הוא יתגלה כגבר שגם זקוק מדי פעם לתמיכה. אז בפעם הבאה חשוב לתפוס את זה על חם, כשהכל עוד טרי וניתן לאיוון בקלות יחסית. בהצלחה.

אהרן רזאן

בכמה ניגונים ותורות ואהבת ישראל פירנסת את כל אלה שביוז אותך. געוואלד געוואלד!

לכבוד היארציט

מעולם לא הצטערתי על שלא הכרתי את ר' שלמה. הניגונים והתורות מילאו את לבי כמו נהר שוטף. היתה לו מורשת כה עשירה, דומה שהתחלקה מעט מעט בין כל החסידים. אחד, קולו כשל שלמה'לה. אחד, לובש את השלייקעס בדיוק כמוהו. אחד ירש את הקצב בו פרט על הגיטרה ואחד את האופן בו נפנף בידו מעל לראשו בקבלת שבת: "גוט שאבעס גוט שאבעס". כשהייתי פוגש אדם שהכיר אותי, מיד ביקשתי "ספר לי משהו עליו! לא, לא על 'יוסלה קמצן קדוש', את זה כבר שמעתי. ספר דברים פשוטים ורגילים, יומיומיים, לאדם שמעולם לא ראהו". אמונה ויט סיפרה, שהיה מגיע לביתם ומיד ניגש לטלפון. מוציא פנקס ומתקשר במשך שעות לכל מיני חברה בעולם. "כשאגיע לעולם הבא" אמר, "דבר ראשון אבקש מכשיר טלפון. יש הרבה אנשים בעולם למטה שמחכים שאתקשר".

מנחם ידידי סיפר לי שר' שלמה היה מלמד חסידות בירושלים, קרה והגיעו חמישה-שישה אנשים בלבד לשיעור(!). גם השישה האלה, אחד מהם איזה בן דוד מבוגר, שניים מהם אולי יתירים שבמקרה נקלעו ולא הבינו כלום... אך הוא ישב, שר ולימד ארבע שעות ברציפות. איפה השיעור הזה? מוקלט. ואת אלפי ההקלטות שנשארו מתמללים היום והם נעשים ספרים, חוברות ושירים. ר' מיכאל מהוצאת 'דברי שיר' סיפר לי שהספרים הכי נמכרים בדוכן של התחנה המרכזית הם... אותן שיחות של ר' שלמה מול שישה אנשים.

שאלתי מישהו, ראית אותו כועס? סיפר לי דבר עמוק: היו לו כאלה שהוא עצמו קירב, מהודו או מכתות שונות בעולם, ואחרי שנעשו שומרי תורה... נעשו כל כך 'פרומרים' ואדוקים עד שהם עצמם הביטו עליו בסלידה והתרחקו מדרכו. אירוני... הרי לולא הפתיחות והאהבה שלו הם היו עדיין שם עמוק בתוהו. כאב לו אבל גם להם סלח בלב. "אני כמו אדם שעומד על גשר" אמר, "מעביר אנשים מגדה אחת של הנהר לשנייה. משם הם ממשיכים הלאה, אך אני נשאר כאן. גדה אחת היא בוצנית וטובענית, ויש עוד שצריכים לי". הרבי הצדיק מאמשינוב אמר תמיד לחסידיו "דעו לכם שאני מקנא בעולם הבא שלי".

לסיום נחזור ליוסלה קמצן קדוש, ולהלוויה המרגשת שלו אחרי שגילו בעיירה שהוא פירנס במשך שנים את כל עניי העיר. עכשיו אני מבין... זה קצת גם ר' שלמה'לה. "שלמה'לה קמצן קדוש". גם ההוצאות ההלוויה שלו עשו מגבית בין החברה, כיוון שלא השאיר פרוטה אחריו. אבל ר' שלמה - כמה מעטפות חילקת מתחת לדלת בחיך. כמה נעזרו כך בחשאי, בכמה ניגונים ותורות ואהבת ישראל פירנסת את כל אלה שביוז אותך. געוואלד געוואלד!

היישוב היהודי
חברון
HEBRON

צולם ע"י לא יהודי

יש שחר ■ אסף קרדש

היישוב היהודי בחברון ומועצת קריית ארבע מזמינים:

שבת חיי שרה שבת חברון

גם השנה 3 סעודות שבת מפוארות באוהל חב"ד חברון
בתשלום מסובסד בחסות בית חב"ד חברון

שימו לב להסדרי האירוח:

הכניסה למערת המכפלה ומתחמי האירוח המסודרים
באמצעות תו ירוק/ אישור מחלים/
בדיקה שלילית בתוקף

אורחים מגיל 18 ומעלה מוזמנים לאירוח הציבורי (בתשלום,
ההרשמה חובה): לינה בבתי הספר, ארוחות מלאות באוהל חב"ד
חברון.

ניתן להקים אוהלים בגנים ובחניונים בחברון (על בסיס מקום פנוי).
ניתן למקם קרונעים במתחמים ייעודיים

בני-נוער בקבוצות מאורגנות בלבד בליווי מורים או אחראים
מוזמנים לפנות למטה האירוח.

הסעות בתשלום מירושלים, באחריות אגד תעבורה
לאור נסיון העבר, כדי למנוע חילול שבת, אנו
ממליצים ומבקשים מהציבור להקדים
להגיע כבר בשעות הבוקר ולא יאוחר מהשעה 13:30
קו מיוחד מתוגבר לחברון מתחנת רכבת מלחה החל מ-9:00 בבוקר

כניסת רכבים וקרוואנים לחברון תותר עד יום חמישי
(על בסיס מקום פנוי) בשעות הערב. לאחר הפריקה, חניית הרכב
בקריית ארבע.

לאור נסיון העבר, מומלץ להקדים, ברוכים הבאים!

לאחר שנה של געגועים לחברון עיר האבות
כולנו עולים להזדהות, לתמוך,
להכיר ולהיות שותפים במשימה הגדולה
של בניין עיר האבות והאמהות!

במהלך השבת יתקיימו שיעורים,
הרצאות ודיונים

כג- כ"ד במרחשוון | 29-30.10

מקומות
אחרונים
באוהל חב"ד
חברון

בתכנית

תפילות ברוב עם קבלת שבת בנוסח קרליבך, עונג שבת
ומפגשים עם רבנים, מרצים מרתקים ואישי ציבור,
סיורים באתרי חברון, התועדות חסידית באוהל חב"ד
חברון עם רבני חב"ד, הרצאות מרתקות ועוד.

מערת המכפלה פתוחה כולה ליהודים, כולל אולם יצחק!

האירוע בסיוע
המשרד
לשירותי דת

להרשמה בקלות (חובה) www.hebron.co.il

מטה אירוח 9965333 - 02 שלוחה 3 בין השעות 17:00-9:00

Hebron Fund | היישוב היהודי בחברון | חב"ד חברון | מועצה המקומית קרית ארבע

| מנהלת מערת המכפלה | המועצה הדתית קרית ארבע-חברון | ועדת מוניציפלית חברון | הכנסת אורחים חברון

וירא: הטרגיקומדיה האלוקית

להפיץ את האמונה בו ברבים.

במובן הזה, אברהם מתאים לפרופיל של הגיבור הטרגי. אלא שבניגוד לגיבור הטרגי, גדלות הנפש של אברהם אינה נובעת מיזמנות או גאווה, כי אם מחתירה כנה להתקשר עם בורא העולם ולהביא מאור לארץ. לכן גם סופו אינו טרגי אלא סוף טוב: הוא מצליח, ושאר עלילת התורה הוא בדיק סיפור ההצלחה הזו – קורות העם שיצא מחלצי אברהם ושב לארצו כשבאמתחתו תורת ה'.

בכך שאברהם מצליח היכן שגיבורי הטרגדיה נכשלו הוא מביא לעולם חידוש גדול, שלא היה קיים במסורת התיאטרלית של יוון העתיקה: סיפור על אדם גדול נפש שיש לו סוף טוב. אברהם העניק לכולנו את השיעור שאפשר ללכת בגדולות ולהיאבק בגורל שהטבע מכתוב לנו, אך לעשות זאת מתוך אמונה וענווה, ובזכות זה להצליח. המשורר האיטלקי הנודע דנטה כינה את האפשרות הזו "הקומדיה האלוקית", אך אולי נכון יותר לכנותה "הטרגיקומדיה האלוקית-אנושית"...

צוחק מי שצוחק אחרון

הטרגיקומדיה של אברהם החלה בפרשת לך לך, אך מגיעה לשיאה בפרשתנו, פרשת וירא.

לפי התפיסה הטרגית שהגורל שולט בכל, אברהם ושרה לא יכולים ללדת אחרי גיל 90. זמנם עבר, ועליהם להסתפק בבנה של הגר השפחה. אך אברהם הצליח לנצח את המערכת. הוא הוכיח שאדם יכול להתגרות בגורל לא ממקום יהיר אלא מתוך אמונה עמוקה בבורא, המחדש את בריאתו בכל רגע וחפץ לראות בגדילתה.

אמונה זו של אברהם בעצם אומרת: צחוק הגורל אינו המילה האחרונה. הגורל הוא הצגה, תפאורה, ניסיון. הוא הדברים-כמות-שהם-כרגע, המזמינים אותנו להאמין בדברים-כפי-שהם-עוד-יכולים-להיות המסתתרים מעבר להם.

זו הסיבה לכך ששיא סיפורו של אברהם הוא הולדת בן שנקרא דווקא יצחק. הולדת יצחק מסמלת את צחוק האמונה השמח, צחוק קומי השובר את צחוקו הטרגי של הגורל. הולדת יצחק מגלמת את היכולת להגיע לסוף טוב לא מתוך פשרנות ובינוניות אלא בדיק להפך – מתוך שאיפה לגדולות, המשולבת עם אמונה וענווה.

נקודה למחשבה: במונחי הקבלה והחסידות, הטרגדיה והקומדיה משתלשות משני עולמות רוחניים המכונים "עולם התוהו" ו"עולם התיקון". עולם התוהו הוא עולם של אורות גדולים אך כלים קטנים, שכתוצאה נשבר במהרה. זהו שורש הטרגדיה, העוסקת באנשים גדולים שנופלים. עולם התיקון לעומתו מאופיין בכלים גדולים אך אורות קטנים. זהו שורש הקומדיה, שיש לה סוף טוב אך ה'אורות' של הגיבור שלה קטנים ולא מעניינים.

החסידות מלמדת אותנו לשאוף לשילוב גאולתי של "אורות" ותוהו בכלים "תיקון" – לקיחת העוצמות והחידושים של עולם התוהו ויישומם בכלים היציבים והרחבים של התיקון. זהו בדיק החידוש של אברהם, שלקח את השאיפות הגבוהות של הגיבור הטרגי והפך אותן לקומדיה אלוקית עם סוף טוב. שנוכה כולנו להגשים את השילוב הזה בחיינו!

בספר "היום יום", אוסף של אמרות חסידיות ללימוד יומי שליקט וערך הרבי מלובביץ', כתובים הדברים הבאים על אודות היחס בין שלוש הפרשות הראשונות:

"בראשית" היא פרשה שמחה, למרות שהסוף אינו נעים כל כך. "נח" היא פרשת המבול, אך עם סוף-שבוע שמח' – לידת אברהם אינו. השבוע שכולו שמח באמת הוא פרשת "לך לך": בכל יום מימי השבוע 'חיים' עם אברהם אינו, הראשון שמסר נפשו על פרסום אלוקות בעולם, ושאת מסירות הנפש שלו הוריש בירושה לכל ישראל. (היום יום לג' חשוון)

מבלי לומר זאת במפורש, הרבי מלובביץ' למעשה רומז כאן לאחת ההגדרות הקלאסיות לטרגדיה וקומדיה: טרגדיה היא סיפור שמתחיל טוב אך נגמר רע, וקומדיה היא סיפור שמתחיל רע אך נגמר טוב.

לפי הגדרה זו, בראשית היא פרשה מעט "טרגית", שכן היא מתחילה בבריאת העולם ומסתיימת בכך שה' רוצה להשמידו, ואילו נח היא פרשה מעט "קומית", שכן היא מתחילה בסיפור המבול השלילי ומסתיימת בנימה של תקווה עם הולדת אברהם.

מה אם כן לגבי פרשת לך לך וסיפורו של אברהם – האם הם קומיים או טרגיים? בפשטות, אם סיפורו של אברהם מתחיל טוב ומסתיים טוב, הרי שיש בו מן הטרגדיה והקומדיה גם יחד.

אך מה כל זה אומר, וכיצד ניתן לראות זאת בפועל בדמותו של אברהם?

קומדיה לגדולי נפש

הגדרה נוספת להבדל בין קומדיה וטרגדיה תעזור לנו לעשות סדר בדברים.

לפי אריסטו טרגדיות הן מחזות הנכתבים על אודות, ועבור, "גדולי נפש" – אנשים גדולים מהחיים, כמו מלכים או לוחמים נועזים, השואפים לכבוש יעדים כבירים. זו בדיק הסיבה שסופם טרגי: הם שואפים לדברים למעלה ממידותיהם ולכן צוללים מטה ומתרסקים. הדוגמא המובהקת לגיבור טרגי היא אדיפוס, שרצה לנצח את הגורל ולבסוף רק נכנע לו.

לעומת זאת, קומדיות הן מחזות הנכתבים על אודות, ועבור, אנשים פשוטים. לאנשים אלו אין שאיפות גדולות אלא הם רק רוצים "להסתדר" בחיים. אך כתוצאה מכך הם מסתככים בכל מיני עלילות, עד שלבסוף יוצאים מהן בשלום – וסוף טוב, הכל טוב! הדוגמא המובהקת לגיבור קומי הוא צ'ארלי צ'אפלין, שלא במקרה דמותו המובהקת היא של קבצן פשוט.

ההבחנה הזו קיימת עד היום. לרוב הסרטים ההוליוודיים יש סופים טובים (סוף טוב אפילו קיבל את הכינוי "סוף הוליוודי") ונעשים עבור קהל עממי שרוצה לצאת בהרגשה טובה. לעומת זאת, הסרטים האומנותיים יותר, אלו הנעשים מחוץ לתעשיית המיינסטרים ומשודרים בסנימטקים לציבור משכיל ומתוחכם, נוטים להיות הרבה יותר טרגיים וקודרים באופיים.

החלוקה הזו בין סוגי הטיפוסים מאד אופיינית לעולם שאין בו אמונה בבורא לעולם. לפי תמונת עולם זו מה ששולט בכל הוא הגורל. מי שמתגרה בגורל סופו מר, ומי שמשלים איתו – חי בשלום.

כיצד משתלב אברהם אבינו בתוך המבנה הזה? אברהם הוא ללא ספק גדול נפש: הוא עוזב את ארצו, מולדתו ובית אביו והולך אחר צו אלוקי לארץ לא נודעת; הוא מתמודד עם עשרה נסינות קשים; הוא יוצא להגנת אחיינו במסירות נפש ויוצא מנצח; מלכי האזור מכתירים אותו למלך; הוא כורת בריתות עם ה' ופועל

חזרנו לבנות בזכותכם

חברון לא תעצור!

יש שחרר אסף קרדוש

לאחר מאבקים קשים מול ארגונים עויינים מבית ומחוץ, התחלנו לבנות 30 דירות וגני ילדים בשכונת רובע חזקיה - נחלת חב"ד. בעזרתכם ממשיכים בתכנון 60 יחידות דיור נוספות בשכונת הרובע היהודי העתיק (השוק)

ביחד נכפיל את חברון ונשמור על מערת המכפלה
כולנו שותפים בבניין חברון!

להיות בשביל לא למות?

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

עכשיו הבנתם? בסוף אנחנו פשוט מפחדים למות, ובחשבון רחוק וממש לא סביר במבחן הבגרות הזה תלויים החיים שלנו.

אם ככה זו באמת מלחמת הישרדות, המלחמה על החיים. ואם כך, מה שנשאר בשורה התחתונה זה שהדבר הכי חשוב בעולם זה לא למות. בשלב הבא אפשר גם לנסות לחיות, אבל לא למות הוא האינסטינקט שמניע את המנועים שלנו.

יופי, עכשיו תחזרו לשאלה מלמעלה: יש לכם משהו למות בשבילו?

אם הייתי שואל פרה את השאלה הזו היא הייתה עונה: למות בשביל משהו? למה? איך אני אמשיך לאכול עשב, לרכוץ ברפת ולצאת לסיבוב באזור?

במידה וגם התשובה שלכם היא 'לא', צר לי לבשר לכם שאתם לא כל כך שונים ממנה. החיים שלכם מתחילים בלידה, מסתיימים במוות, והתכלית שלהם היא לוודא שהם לא נגמרים לפני הזמן.

פייר? לא נשמע מלהיב בטירוף. לחיות בשביל לחיות בשביל לחיות בשביל לחטוף סחרחורת מהלופ הלא נגמר הזה.

ועכשיו זה הזמן לגלות את הסוד. לכל יהודי יש משהו למות בשבילו. ה' יתברך.

זה לא כולל בשום פנים ואופן התאבדות המונית לשם שמים. להיפך, ה' ממש רוצה שנהיה כאן בעולם הזה עד השניה שהוא קוטף אותנו.

אבל בהסתכלות פנימית יותר, המוכנות התמידית למסור את הנפש בכל רגע מאפשרת לנו לפרוץ את הגבולות של עצמנו. השעבוד הבלתי נגמר של העולם בצורך לחיות מאבד את הכוח שלו, ומאפשר לנו לעשות דברים שלא היינו מאמינים שאנחנו מסוגלים אליהם. החיים מפסיקים להיות התכלית והופכים להיות אמצעי למשהו גדול הרבה יותר.

למסור את הנפש זה בעצם להתחיל לחיות באמת.

יש לכם משהו לחיות בשבילו? אבא ואמא זה נפלא. חבר טוב גם הולך. אוכל? נו, גם זה משהו. כסף? על הגבול.

בקיצור, תכינו רשימה ותקראו אותה בהזדמנויות חגיגיות שחשוך וקר בחוץ ובפנים. לכל אחד יש לפחות עשרה דברים שיכולים בקלות להיכנס לרשימה הזו.

ועכשיו תתמודדו עם השאלה הבאה: יש לכם משהו למות בשבילו?

חבר'ה מתארים את החיים לא פעם כ'מלחמת הישרדות'. הביטוי הזה נשמע כמו 'מישהו זרק אותי כאן למטה, ועכשיו עד מאה עשרים אני צריך להישאר עם הראש מעל המים עד שהוא יחזור לאסוף אותי'. מילא אם הוא היה משאיר אותי מוגן ועטוף

כאתרוג, אבל החיים נראים יותר בסגנון של ג'ונגל שורץ חיות טרף ועוד אלמנטים מעניינים שצריך לעבור מההתחלה לסוף בידים חשופות בלבד.

החיים שלנו כמעט אף פעם לא פשוטים, ואם דברים מתחילים להסתדר אנחנו מפתחים חרדה סמויה שמחכה לכאפה שבוא תבוא, הרי אין מצב שפשוט יהיה כאן סבבה וכיף בלי איזה בלגאן מזדמן.

תעצרו שניה.

ואם יקרו דברים אז מה?

מה יקרה אם לא נעבור את הבגרות במתמטיקה?

אם לא נעבור את הבגרות לא תהיה לנו תעודת בגרות, ולא נוכל להתקבל לאוניברסיטה, ולא תהיה לנו פרנסה, ואף אחד לא ירצה להתחתן איתנו, וגם אם כן הילדים שלנו יהיו מאוד מסכנים, ונהיה עניים נורא, ובסוף כולנו נמות ברעב חס ושלום.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

SpiritBarTouch
Shabbat

הכירו את בר המים המתקדם ביותר לשבת

ספיריטבר
קטן מבחוץ. גדול מבפנים

MILLER POINT
מילר פוינט

מזמינים עכשיו ונהנים ממחיר השקה
ומהתקנה תוך 48 שעות! *5018

מדינה אוטומטית
מותאם גם למילוי סיר

מיכל מים גדול במיוחד
לשפע בשבת ובחול

קומפקטי בעיצוב
אלגנטי במגוון צבעים

מסך טאץ' עם מעבר
למצב שבת בקליק

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד 31.10.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

יום ראשון 24.10
היום האחרון למבצע

כסף מתנה

לקנייה מיידית
על כל החנות

SAMSUNG **מתנה 900**

70" 4K SMART TV UHD

UE70AU7100

4,590

LG **מתנה 800**

65" LG NanoCell Smart TV 4K

65NANO75VPA

3,990

SAMSUNG **מתנה 700**

55" 4K SMART TV QLED

QE55Q60A

3,590

SAMSUNG **מתנה 700**

58" 4K SMART TV Crystal UHD

UE58AU7100

3,190

LG **מתנה 600**

55" מסך 55" Smart TV 4K

55UP7750PVB

2,690

iRobot **מתנה 600**

Roomba שואב אבק רומבה IROBOT 17

2,990

Bissell **מתנה 500**

שואב אבק ושוטף אלחוטי - ביסל CROSSWAVE™ CORDLESS MAX

2,490

dyson **מתנה 400**

שואב אבק דייסון אלחוטי V10 ABSOLUTE

2,190

Hisense **מתנה 1,500**

85" 4K SMART TV

85A7500FIL

7,990

LG **מתנה 1,000**

75" מסך 75" Smart TV 4K

75UP7550PVC

4,990

NESPRESSO **מתנה 150**

מכונת קפה NESPRESSO מסוג מיני כולל מקציף חלב ארוצי'נו C30

749

NUTRI NINJA **מתנה 150**

מעבד מזון נינג'ה ענק ועוצמתי NINJA PRO BN653

549

Tefal **מתנה 300**

מגהץ קיטור טפאל לחץ קיטור 8 באר GV9550

1,250

PHILIPS **מתנה 150**

מכונת גילוח נטענת פיליפס טכנולוגיית CONTOUR DETECT S9031/13

599

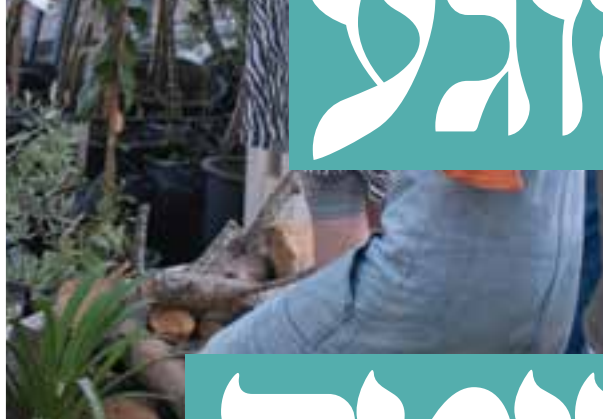
Panasonic **מתנה 150**

מכונת תספורת נטענת פנסוניק ER-GP707

459

LG מתנה 500 מקרר מקפיא עליון נוסף No Frost 471 ליטר GR-B486INVS 3,490	NANCOR מתנה 200 מקרר 4 דלתות אמקור נירוסטה 472 ליטר AM4472 2,990	SHARP מתנה 300 מקרר שארפ מקפיא עליון 433 ליטר SJ 58C SL 2,490	אלקטרה מתנה 200 מקרר מקפיא עליון אלקטרה 258 ליטר 9273 NO FROST 1,590	Midea מתנה 100 מקרר יין מיני בר מפואר מידאה 599
TOSHIBA מתנה 300 מדיח כלים טושיבה אינטגרלי מלא DW 14B1ME 1,990	BOSCH מתנה 200 מדיח כלים רחב בוש צג דיגיטלי תוכנית קצרה SMS53L02ME 6 סדרה 2,190	LG מתנה 400 מקרר 4 דלתות גימור נירוסטה מהדרין GR- B608S 6,990	SAMSUNG מתנה 500 מקרר הפוך סמסונג מקפיא תחתון 487 ליטר RL4324RBASL 4,490	SHARP מתנה 300 מקרר שארפ 4 דלתות אינורטר 470 ליטר SJ-8420 4,190
BOSCH מתנה 300 מכונת כביסה 1-8 ק"ג בוש 1200 סל"ד WAN2428MPL 8 ק"ג 2,290	TOSHIBA מתנה 300 מכונת כביסה פתח קידמי טושיבה J90S2 200101 1-8 ק"ג 1,990	SAMSUNG מתנה 200 מכונת כביסה סמסונג טכנולוגיית Eco Bubble WW6SJ4063LWKJ 1,590	Whirlpool מתנה 150 מכונת כביסה פתח עליון ווירפול AWE6320 1,390	אלקטרה מתנה 100 מכונת כביסה פתח חזית אלקטרה 5100 799
Sauter מתנה 400 תנור אפיה משולב כיריים 5 להבות סאוסר 90 ס"מ SBC9025CR 4,990	BOSCH מתנה 300 תנור אפיה בנוי בוש HBF534ES0Q 2,190	Sauter מתנה 200 תנור בנוי סאוסר עם טורבו אקטיבי 3100 1,390	אלקטרה מתנה 100 תנור אפיה בנוי אלקטרה עם טורבו אקטיבי EBI100190B 699	AKENO מתנה 100 כיריים גד 4 להבות AK 64 349
BOSCH מתנה 300 מייבש כביסה כולל מעבה 1-8 ק"ג בוש WTC86401 8 ק"ג 2,790	אלקטרה מתנה 300 מייבש כביסה + קונדנסר 9 ק"ג אלקטרה EDR9990CDW 9 ק"ג 1,690	ZANUSSI מתנה 200 מייבש כביסה זנוסי 7 ק"ג ZDE7106PZ 7 ק"ג חיישנים 1,190	BOSCH מתנה 200 כיריים אינדוקציה בוש חד פאזי PUE611BB1E 1,690	Sauter מתנה 300 כיריים גד זכוכית קריסטלית סאוסר SHG6002B 1,190
KENWOOD מתנה 650 מיקסר שף קנווד קצרת ניחוסטה 6.7 ליטר OXII 1400 KVL6102T XL 2,790	KitchenAid מתנה 400 מיקסר מקצועי קיצ'נאיד קצרת ניחוסטה 5 ליטר 5KSM125IER 1,790	magimix מתנה 400 מעבד מזון פרימיום מגימיקס CS5200JRXL 1,790	אלקטרה מתנה 150 טוסטר אובן אלקטרה 23 ליטר ELTOA23BL 549	SAMSUNG מתנה 100 מיקרוגל שף סמסונג דיגיטלי 23 ליטר MS23K3513AK 449

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
 בתוקף עד- 24.10.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 5 פריטים שונים ברשת שעליהם מקבלים את
 ההטבה המקסימלית | פירוט המוצרים וסכום ההטבה של המוצרים המשתתפים במבצע מוצגים בסניפים ובאתר | מימוש ההטבה
 לקונים בחנויות ו/או באתר יתבצע בקניה חוזרת בחנויות הרשת ובאתר | המחירים אינם כוללים הובלה | אין כפל הנחות ומבצעים

משוגע על שמיטה

משתלה שהפכה למרכז מבקרים מלמדת איך לטפח עציצים וגינת נוי בשמיטה, ואיך ליהנות מפירות קדושים בלי להילחץ מהקליפות וטפטפת השמועות של ההלכות הלא ידועות < משפחה מאמצת משפחה ובהשראת מצוות שמיטת כספים עוזרת לה לצאת מהחובות אל דרך חדשה > מסתבר שהשמיטה גייסה "משוגעים לדבר" שלקחו אותה צעד אחד קדימה בצורת מיזמים יצירתיים

שהם אייזן

צילום: סיגל קרימלובסקי

"כשהיינו חברה חקלאית בימי קדם, השמיטה הייתה שנה מהפכנית, לא פחות. לפי הבנתי, זו שנה שהייתה אמורה לעצב את מי שאנחנו בתור עם. פעם בשבע שנים, מעט יכול צריך היה להתחלק בין אנשים רבים, ולשם כך נדרשנו להיות חברה חרוצה, חסכנית ובעלת חיבור עמוק לקהילה. צריך גם המון אמון, כדי שאפתח את השדה שלי לכולם ואסמוך על זה שאף אחד לא יהרוס לי אותו. מדובר בחברה שמחוברת לאדמתה ויוגנת ממנה את חייה".

את הדברים האלו, אומרת עינט קרמר, יוזמת ומנהלת פרויקט 'שמיטה ישראלית'. עינט, תושבת מזכרת בתיא, היא גם מייסדת הארגון 'טבע עברי' ומשמשת כמנהלת החינוכית של עמותת 'השומר החדש'.

עינט ממשיכה: "במשך שש שנים העסקים כרגיל, ופתאום יש שנה בה אנו מכירים בכך ש"שבתה הארץ שבת לה". שנה בה אנו מתודעים ליחסים שיש לנו עם הבורא בארץ ישראל, ומבינים שהארץ עצמה בשבת ומנוחה לשם עבודת הבורא. תפקידנו במערכת היחסים הזו הוא לרסן את עצמנו במשך השנה. שנה של שוויון רדיקלי בין מי שיש לו ומי שאין לו, ושל נגישות מלאה למשאבי הטבע בלי קשר לכמות הרכוש של האדם. להיזכר שכולנו שייכים לזה - זה משהו ששווה לעבוד איתו. ובהשראת השמיטה פתחנו את מיוז 'שמיטה ישראלית'".

מהו אם כן פרויקט 'שמיטה ישראלית'?

"מיוז 'שמיטה ישראלית' קודם כל מספר לציבור הכללי שיש עכשיו שנת שמיטה, ושהיא שנה מיוחדת. מסביר מה הסיפור והעניין של המצווה הזו בתורה, ומה הקשר שלה לימינו אלה. וגם בציבור הדתי, מעורר לכך שהשנה הזו תהיה מיוחדת, להזכיר שזו מתנה שקיבלנו ושווה לפחות להגות בה.

"בנוסף לקיום המצווה, אנו רוצים להציע לאנשים לחשוב איפה היו רוצים לתת לשמיטה נוכחות בחייהם, על ידי קידום רעיונות שקשורים לעזרה וויתור בנוסף שמיטת הקרקעות והכספים. בחור בשם שחר פישר, לדוגמה, שהוא מרצה ואיש חינוך, פרסם מאמר בו הציע לעשות 'שמיטת חובות היסטוריים' בשמיטה, כניגוד לסיסמה הידועה 'לא נשכח ולא נסלח': רצח ריבין או העוולות במעברות ועוד אירועים היסטוריים שהיו משברים חריפים בין חלקים בחברה הישראלית, חובות, שניתן לנסות למחול ולשמוט אותם. ודאי שאין לזה דבר עם השמיטה ההלכתית, אבל זה רעיון מדהים שמתחבר לרוח השמיטה".

סטארטי השמיטה

עינט משתפת במיוזים נוספים: "בשמיטה הקודמת, העלה הרב יוסף צבי רימון רעיון נפלא בשם 'שעת שמיטה': לכל אדם יש שדה של תחביבים ועיסוקים, ואם אנשים יתרמו זמן וידע לטובת האחר, תיווצר רשת חברתית, כפי שאנו מדמיינים שהייתה בעבר בשנת השמיטה. בשמיטה הנוכחית, לקחו את הרעיון הזה רשת הקיבוץ הדתי ומרכז הרצוג, ויש להם אפילו אפליקציה המיועדת לכך וכך נוצרת קהילה מחוברת מאוד של נתינה".

פרויקט נוסף ביוזמת הרב רימון, נקרא 'משפחה מאמצת משפחה'. בעבר, יכול היה הציבור לאסוף מהיבול של שנת השמיטה, ובסופה של השנה התבצעה שמיטת כספים, שאפשרה לאנשים 'להתאפס', ולהתחיל את חייהם מחדש. בפרויקט 'משפחה מאמצת משפחה', לוקחת המשפחה המאמצת משפחה אחרת מהארץ שזקוקה לעזרה, ומגייסת למענה כספים, מזמינה לשבתות, עוזרת לה במה שניתן, כדי שבסוף שנת השמיטה יוכלו לזכות להתחלה חדשה.

"זה קיים גם ברמה הכללית יותר" אומרת עינט. "יש למשל הרבה מחשבות בנושא החוסן הקהילתי, או החיבור לארץ לא ממקום תועלתני אלא ממקום של אהבה פשוטה".

מה היחס בין הפרויקטים האלו לבין הלכות השמיטה?

"ודאי שכל זה הוא בנוסף להלכות השונות. פונים אלינו גם בשאלות הלכתיות בנושא השמיטה, אבל אנו מפנים לפוסקי ההלכה, זה לא התחום שלנו".

עינט מספרת, שמצוות השמיטה משמעותית בחייה במיוחד: "האמת היא, שהשמיטה היא ממש 'הקטע שלי': הדוקטורט שלי עוסק בה, וזו מצווה שאני מחוברת אליה מאוד. למעשה, אני אפילו סופרת את החיים שלי לפי מחזורי השמיטה...".

מה במצווה הזו משך אותך כל כך?

"החיבור לעיסוק הזה בנושא השמיטה התחיל אצלי בשמיטה הקודמת. יצאתי לחופשת לידה, ופתאום כשעצרת את החיים לרגע, ראיתי את כל

הטוב שיש מסביב: יוזמות ומאמצים של אנשים שעניינם פשוט להוסיף טוב בעולם. חשבתי אז לעצמי איפה יש זמנים בהם אפשר לראות את זה כמוכהק? שבת היא גם כזו, אבל היא פרטית, כל אחד שובת בביתו. ופתאום הבנתי: וואו, השמיטה היא כזו, שנה שבה לכולם היה זמן לזה. פתאום גם מצוות ה'הקלה' בסוף השנה נהייתה לי ברורה - אנו נזכרים בביחד שלנו, נזכרים מדוע אנו עושים את כל זה.

"התחלתי להרים טלפונים לכל מי שיצר שיח ועסק בנושאים האלו, ובכל מקום הדלתות פשוט נפתחו. החלו להיוולד פרויקטים ומאז אני מאוהבת. במסגרת עבודתי בתנועת השומר החדש בשמיטה הנוכחית, נוסף לי גם הפך החקלאי לזה הרעיוני, פתאום אני מוצאת את עצמי מטרידה רבנים בשאלות הלכתיות שונות וזה כיף מאוד."

חייל של שמיטה

יקי כהן, עובד כגנן כשלושים שנה, באזור גוש עציון וירושלים. לפני כשש שנים פתח יקי גם משתלה בקיבוץ כפר עציון, ובחודשים האחרונים הוקם שם מעין חדר בריחה מיוחד בנושא השמיטה.

"בסוף השמיטה הקודמת", מספר יקי, "הרב רימון נתן לי רעיון - לנצל את השמיטה ולהקים איזה מרכז מבקרים בנושא. זכרתי את הרעיון, ולפני כשנה וחצי, בעזרת עמותת 'סולמות', הקמנו מרכז מבקרים בנושא השמיטה: מעין חדר בריחה, המשלב

חידות, סרטים ועוד, כאשר במהלך המשימות וההתקדמות, לומדים המבקרים את הלכות השמיטה. כך אנשים גם לומדים על השמיטה, וגם עושים זאת בצורה ידידותית ומהנה."

המתחם עוסק בארבעה ממדים שונים בהם אנו פוגשים את השמיטה: במטבח, בקניות בסופר, בטיפול בגינה, ובעציצים הגדלים בתוך הבית.

מעניין, הרי לא חסרות לנו מצוות, מה מיוחד דווקא בשמיטה?

"זאת השמיטה החמישית שלי כגנן, ובכל אחת מהשמיטות, חוויית מפגש עם מציאות לא פשוטה. אין שום מקצוע כמו חקלאות וגינון, שבו פעם בשבע שנים האדם נדרש להפסיק ולשנות את כל עיסוקו למשך שנה שלימה, וזו התמודדות חדשה בכל פעם.

"אני גם עובד מול כל סוגי האוכלוסיות, בכל מיני אזורים. מעניין, שלפני חמש שמיטות אולי עשרים אחוז מתושבי המדינה ידעו בכלל שיש דבר כזה 'שמיטה'. ומדהים לראות איך משמיטה לשמיטה המודעות מתרחבת. בשמיטה הנוכחית, כמעט בכל הרשויות, גם אלו החילונית ברובן, עוברים לצמצים רב שנתיים כדי לא להתעסק בשתילה בשמיטה. אני אוהב לראות את התהליך הזה, איך הנושא מתפתח ונכנס לתודעה, לא רק זו של אנשים פרטיים, אלא גם בצורה ממלכתית.

"בנוסף לכך, לפני כארבע-עשרה שנה עזרתי לרב רימון עם פרטים שונים לגבי ספרו על השמיטה, והוא הדביק אותי ב'ג'וק' הזה. אנשים מנסים לתחמן ולעשות הכל כדי לברוח מהקדושה של פירות השמיטה, לכן החלטתי שאני חייל של מצוות השמיטה."

יקי מספר גם על ההשקעה הכרוכה בפיתוח המיזם: "צמצמנו את המשתלה לשטח קטן" מספר יקי, "והכשרנו מבנים מיוחדים לשם הפרויקט הזה. שכרתי את עמותת 'סולמות' כדי לבנות את התצוגה, וישנה גם העלות של פרסום ותחזוקת המקום. זו עלות של מאות אלפי שקלים. אבל זה השיגעון שלי לכבוד השמיטה."

אך ההשקעה משתלמת, מסתבר. "מאות משפחות כבר למדו על השמיטה בעזרת המקום הזה, וכבר בחול המועד סוכות היה פה עמוס מאוד".

מלחמה בבורות

"מלבד ההכנות שניתן לעשות לפני השמיטה, לומדים במיזם במה מותר לטפל. יש המון בורות בנושא, אין הרי שום בעיה של שמיטה בתוך הבית למשל, אבל אנשים רבים שואלים אותי אם מותר בכלל להשקות עציצים. השלטים והחידות בלימוד, מחדדים במדויק מה מותר ומה

אסור, ומלמדים שזה לא שהכל אסור בשביעית.

"חשוב לי ללמד אנשים שאפשר לשמור על גינה יפה בשמיטה, לא צריכים להזניח אותה. כך גם קדושת השביעית שיש בפירות שלנו לא צריכה להלחץ אותנו, אלא להפך, יש לנו זכות ליהנות מזה, מה שכבורות רבים לא היה.

"יש דברים שפשוט לדעת, לדוגמה, העובדה שאין שום קדושה בקליפות ובגרעינים ואפשר לזרוק אותם לפח בלי חשש. או ההתייחסות למה שיש בסופר: חשוב שאנשים ידעו מה כל מושג אומר - היתר מכירה, אוצר בית דין, מצעים מנותקים ועוד, ואז אנשים ידעו איך 'לאכול את זה', תרתי משמע..."

"לפני שלוש שמיטות" מספר יקי, "עבדתי במהלך השמיטה בירושלים בלעצב שיח גדול בצורת כדור, ופתאום עוצר לידי איזה מלמד של תלמוד תורה, ואומר לתלמידים שלו 'הנה, זה משהו שאסור בשמיטה'. העובד שלי כעס עליו, ואמר לו שכדאי שילמד את הנושא קודם... המסקנה, היא שלהגיד 'אסור' על הכל זה הכי קל, אבל צריכים ללמוד כדי לדעת מה מותר ומה אסור. זו תורת חיים, שאפשר וצריך לחיות איתה.

"למעשה" הוא מוסיף, "גם אם אנשים לא יזכרו כל פרט מהלימוד שלהם, העיקר הוא לגרות אותם לעסוק בזה, ולדעת שפשוט מאוד לבדוק היום מה מותר ומה אסור".

לסיום, אילו היו נותנים לך את הסמכות לך, איזה חוק היית מעביר במדינה בנושא השמיטה?

"אולי שבמשרד החינוך ידאגו, לפחות בשנה שלפני השמיטה, ללמד קצת את הנושא הזה. ולא רק שמיטה, אלא בכלל את המצוות התלויות בארץ כמו תרומות ומעשרות וכל התחום הזה שרלוונטי בכל שנה. גם בישיבות התיכונים ובבתי הספר רוב התלמידים לא מבינים את הנושא בכלל. "ואולי גם" הוא מוסיף בקריצה, "חוק שיחייב אנשים לשמור על הגינה שלהם יפה ומטופחת גם במהלך שנת השמיטה...".

נס"ד

12 שנות
אחריות!

מבצע מיוחד!

מטבח קומפלט כולל שיש, כיור ומוצרי חשמל

רק ב-

₪ 39,900

מגורה

מקרר נירוסטה 4 דלתות
רוחב 120 ס"מ

מדיח אינטגרלי מלא

כיריים אינדוקצייה

מיקרוגל אינטגרלי

תנור שחור

בתוקף עד ה-30/10/2021 | התמונות להמחשה בלבד | ט.ל.ח

*9902

ימים א'-ה' משעה 9:00 עד 15:00, יום ו' משעה 9:00 עד 13:00

חפשו אותנו בגוגל ובפייסבוק

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת ונשיא ישיבת 'ל' חדש', שילה

אל תפחד מהפחד

פרשת וירא היא פרשה של ראייה – החל מראיית אברהם את המלאכים בתחילתה, ועד ראיית הר המוריה בעקדה, ממנה נקבע שמו של המקום (בראשית כב, יד): "ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראָה, אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאָה".

אבל לאותיות 'ראיה' יש גם מבנה אחר – ראייה שהופכת ליראה. מעמד העקידה, באופן מפתיע, מתאר את גילוי יראתו של אברהם אבינו, ולא רק כגילוי אהבתו חסרת הגבולות לבורא יתברך, כפי שהכתוב מעיד (שם פסוק יב): "כי עָתָה יִדְעָתִי כִּי יֵרָא אֱלֹקִים אִתָּה וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יַחֲדָךְ מִמֶּנִּי".

מה כל כך מיוחד ביראה המתגלה דווקא בעקידה?

דרכו של הירא, שיראתו משתקת אותו. כאשר טרפו של הנמר שומע את שאגתו מקפיאת הדם בשעה שהוא מזנק אליו במעבה היער, הוא נתקף שיתוק (לאסונו...), ונופל טרף לשיניו. במקום שהיראה תקפיץ אותו ממקומו להימלט על חייו, היא לוקחת ממנו את כוחות החיים שלו.

כך דרכם גם של רבים מיראי ה' – במקום שהיראה תצמיח בהם כוחות של חיות ואנרגיות לעבודתו יתברך, היא משתקת אותם, מבהילה אותם, והם כל כך אחוזי פחד עד שאינם מסוגלים לעשות דבר.

והנה, אברהם אבינו, דווקא מתוך יראתו, משכים בבוקר מלא אנרגיות, חובש את החמור ויוצא לדרך. הוא איננו הולך כמי שכפאו שד, אלא ממש רץ לעשות רצון אביו שבשמים.

זו התגלות מיוחדת של יראת אברהם, דווקא כאן.

ה'שפת אמת' (פרשת בהר שנת תרל"ו), מקשר תנועה נפשית זו לעבודת השמיטה: "דענין שבת ושמיטה הוא בחינת הביטול. ודבר זה נוהג בכל פרט גם כן, שצריך לבטל עצמו מפני יראת הבורא יתברך. ואף שעל ידי זה מבטל קצת מקיום המצות ומעשים טובים על ידי היראה, אף על פי כן, אם הוא לשם שמים, אינו בא על ידי זה לידי חסרון. כי טוב מעט ביראת ה', שעל ידי זה שורה ברכה במעשיו".

כלומר – גם שבת וגם שמיטה, הן מצוות "מקפאות". אסור ואסור ואסור, לפרטי פרטים. השמיטה אף יותר בולטת בזה, מפני שאין בה חלק חיובי של חובת עשייה (להבדיל מן השבת, בה יש גם ממד של 'זכור', ולא רק 'שמור').

כשאדם ירא, הוא מבטל את עצמו, וכשאדם חש מבוטל, הוא יכול ליפול לידי מצב בו הוא מתרוקן מכוחות עשייה. אבל, אומר השפת אמת, לא נורא, גם אם היראה תגרום באופן זמני להחלשת הכוחות וממילא לביטול יזמות של עשייה חיובית, אם המגמה שתעמוד לנגד עיני האדם היא עשיית רצונו יתברך, חולשה זו תתפוגג ותהווה בסיס לעליה גדולה ופריחה, ומיעוט מעשיו על ידי יראת ה' יגרום לעשייה בכפל כפליים לאחר מכן.

צריך לא לפחד מהפחד, לא לברוח מהיראה, להיות בנוי של אברהם אבינו, שמתוך יראתו קם ועשה, אף אנו נתגבר כארי לעשות רצון אבינו שבשמים!

הרב אריה כץ | רב יועץ ופוסק במכון פוע"ה ומנהל מחלקת מחקר וספרות

מה היה חטאה של סדום?

כידוע, אנשי סדום היו 'רעים וחטאים לה' מאוד" (בראשית י"ג, י"ג). אולם, מה בדיוק היה חטאם שעליו נגזר עליהם חורבן מוחלט בידי שמיים?

הכתוב בפרשתנו מלמד על התנהגותם הרעה של אנשי סדום, וחז"ל במדרשים מרחיבים את היריעה על מעשיהם הנוראים. אולם, כשהנביא יחזקאל בא לתאר את חטאה של סדום, הוא בוחר להשתמש במילים הבאות: "הנה זה היה עון סדם אחותך גאון שבעת לחם ושלות השקט היה לה ולבנותיה ויד עני ואביון לא החזיקה" (יחזקאל ט"ז, מ"ט). דהיינו, החטא החמור שבעטיו חרבו סדום ושכנותיה הוא הימנעות מנתינת צדקה. לכאורה קשה, האם על הימנעות מנתינת צדקה מגיע עונש חמור כל כך של חורבן לדורות?

ר' יצחק עראמה בספרו עקידת יצחק (שער עשרים) התייחס לשאלה זו בהקשר לבעיה מסוימת שהטרידה את בני מקומו. במקומו היה חטא מסוים שאנשים רבים נכשלו בו. מנהיגי אותו מקום העלו הצעה לדאוג שאותם אנשים שנכשלים בחטא זה יעברו על איסור קל יותר, שיהיה זמין להם על ידי בני הקהילה, ובכך הם יימנעו מאותו איסור חמור. ר' יצחק עראמה הסביר להם שזהו בדיוק החטא החמור של סדום: לא עצם ההימנעות מנתינת צדקה, אלא העובדה שהיה חוק ממוסד ומסודר בעיר סדום לא לתת צדקה לעניים. כאשר הציבור בתור ציבור מקבל חוק שעניינו מיסוד של עבירה, גם אם מדובר בעבירה קלה, זה הרבה יותר חמור מאשר כשאדם בתור אדם פרטי נכשל בעבירה. כשאדם נכשל בעבירה, גם אם היא חמורה, דרכי תשובה פתוחות בפניו, אולם כשעבירה הופכת להיות "אידיאל", גם חטא קל הופך להיות חטא חמור, וגם אין אפשרות לתשובה, שכן לטעמו של עובר העבירה – מדובר בדבר חיובי.

לפני כמה שנים הציע רופא מסוים לבטל איסור מסוים בהלכות טהרת המשפחה שלפי חלק מהשיטות הוא איסור דרבנן, שכן לדבריו האיסור הזה גורם לזוגות רבים להיכשל באיסורי כרת. גם אם טענתו הייתה נכונה – שאכן ביטול אותו איסור יגרום לפחות אנשים להיכשל באיסורי כרת, הרי שאמירה כללית שאותו איסור הופך להיות מותר, היא עצמה איסור חמור מאוד. יש מקום רב לדון בשאלה עד כמה להורות לאדם שעובר על איסורים חמורים, שיעבור על איסור קל יותר כדי להציל את עצמו מאיסור חמור. אולם הוראה כללית לציבור לעבור על איסור "קל" כדי להציל אנשים, אפילו רבים, מאיסור חמור – היא לכשעצמה איסור חמור, איסור שעליו נחרבה סדום.

נתפלל כולנו לשמור את כל דיני התורה, הקלים והחמורים, ובע"ה נזכה לתשובה שלמה.

השקר הגדול שכולם מאמינים לו

זה זיהוי מאוד עמוק פנימי בנפש. כך מאזנים את הדעת מחדש - כי אם אני החלטתי ובחרתי ששם יהיה לי תענוג, אני יכול לבחור שהתענוג יהיה במקום אחר, שמעון, אתה מרגיש שאתה לא יכול לחיות איתה כי היא כעסנית. כשהיא כועסת עליך ואתה צריך להכיל את הכעסים. אתה מרגיש פראייר ואז אתה אומר לעצמך, אם ככה אני לא רוצה לחיות איתה, למה שאני ארגיש מחוק. אתה צריך לזהות שהרצון שלך פה הוא לא אמיתי, כי באמת באמת אתה רוצה לחיות איתה, רוצה משפחה, רוצה קשר, אהבה. אבל לא בא לך ככה. ברגע שאתה מזהה שזה רק מה שבא לך וזה לא הרצון האמיתי שלך, אתה בעצם מאזן מחדש את הדעת שלך.

שלב ג - זיהוי של ההכרעה המסתורית שגרמה להטיית הדעת אל הרע. (זה השלב החשוב ביותר, כי זה הנפילות הקשות שלנו שמרחיקות אותנו מהי תובנות) ברגע שאתה מגלה שזה הבחירה שלך ואתה כבר לא רוצה לבחור ברע, מיד החרדה מתגברת. אתה הולך לאבד את הקיום שלך. למה מלכי תחילה בחרת ברע? כי יש לך חרדה. כשאתה מנסה להתמודד עם זה, אתה מגביר את החרדה כי אתה הולך לאבד את הקיום שלך. חשוב להבין!!! כל תובנה אמיתית שהאדם מגיע אליה, הנפש לא מסתפקת בזה שזה יהיה בגדר תובנה, אלא הנפש רוצה לחוש, לחוות ולהרגיש את זה. לכן הנפש שלך תוביל אותך להתנסויות שיוכיחו לך שטענית בתובנות שהגעית והבנת. איך זה עובד? למה אתה נופל לשם שוב למרות כל מה שאתה יודע? למרות שאתה יודע שזה לא טוב ואתה לא רוצה להיות במקום הזה? כי הרגשת שעומדים לקחת לך את זה (ומבחינתך הקיום שלך מושגת על זה), אז אתה הולך על זה הפעם עוד יותר חזק. זה הכל רק החרדות שלך עם עצמך. המי קום הטבעי השקרי אומר לך: נפלת? סימן שזה לא בחירה שלך. אבל אם תתבונן בזה טוב, תבין שזה הכל משחק בתוכך. משחק של חרדה - קיום. חרדה - לוקחת לי את הבחירה. קיום - נותן לי את הבחירה. סימונה אחרי שהבנת שהבחירה היא שלך ואת יכולה לבחור לא לכעוס. פתאום מצאת את עצמך כועסת פי 10. מה קרה? פתאום הבנת עד כמה עמוקה הבחירה שלך ברע. ואז את מבינה, שזה שבחרת ברע זה כי את באמת חרדה (וזה מונע ממך להרגיש חרדה) ואת לא מבינה ולא מאמינה שיש לך דרך לצאת מהחרדה הזאת.

שלב ד - שחרור ההכרעה הנעלמת. אם את מבינה שכל הכעס, זה הדרך של להתמודד עם חרדה איך תפסיקי לבחור בזה? מה שיעזור לך להפסיק לבחור בזה, זה כח האמונה. האמונה, נה, המאפשרת לדעת הנעלמת לעשות בחירות מחודשות. מה זה אמונה? אמונה זה היכולת הנפשית להיות בחלל הפנוי. זה נקודה בנפש, שבה את מסוגלת לגמרי לשחרר את כל האחיזה בהישרדות שלך. הנקודה של האמונה מתגלית בשפלות הכי גדולה. כשתרגישי שאת כלום, שאין לך שום דבר להאחז בו, דווקא שם מתגלית נקודת האמונה. הרבה פעמים, את צריכה פשוט לשחרר את האחיזה מכל אותם דברים שאת נאחזת בהם. להגיד מה שיהיה יהיה. כל עוד את מאוד חזקה, אוחזת באותם דברים על מנת להרגיש קיום, לא תוכלי להפסיק את הנפילות לרע.

סימונה, על ידי הכנסת אמונה - מודה אני. באותה נקודה ממש, תבחי: האם אני רוצה להתקיים מכעס או שאני רוצה להתקיים מהקב"ה? רק על זה זה עומד. את צריכה לשחרר - ריבוננו של עולם אני רוצה להתקיים ממך. מכאן והלאה הבחירה שלי היא לא בין טוב לרע, אלא, הבחירה שלי היא איפה אני רוצה לבטא את האמונה הזאת.

שמעון, האמת היא שזה לא שאתה לא יכול לחיות איתה, כי אתה מרגיש פראייר, שאתה מרגיש כלום. אלא שאתה צריך להגיד: מודה אני. מה קרה? אז אני ארגיש קצת כלום, מה יש? אבל, יש לך חרדה להרגיש כלום, אם תתחבר באותה נקודה למודה אני - שהשם מקיים אותי, אמונה בהשם, אז תוכל לפתח הכרעה מחודשת. לא שהדעת שלך נוטה, אלא שאתה מטה את הדעת. להטות את הדעת - עכשיו אני בוחר את הקשר הזה למרות שהיא כעסנית. אני מכניס את כל הדעת שלי לתוך הקשר הזה וממילא נהיה המון תענוג בקשר. כשאני מכניס את הדעת שלי, אז נוצר התענוג. התענוג הוא לא משהו קיים, אלא הדעת יוצרת את התענוג. אם תחליט שזו אשתך ואתה רוצה אותה, אתה תמצא בה תענוג אינסופי ואם תחליט שלא, אז לא.

"אני רותח, נמאס לי, לא יכול להכיל אותה יותר. היא כל הזמן כועסת, אני מרגיש שאני לא יכול לחיות איתה יותר!!! צריך להתחיל לחשוב איך מסיימים את זה יפה" אמר בכעס שמעון

"יפה? מבחינתי תעוף היום מהבית! אתה מנסה לאיים עלי? למה מי אתה בכלל? אולי אני כעסנית, אבל אתה כולך רוע אמיתי מהיסוד שלך" צרחה סימונה.

"אני לא יכול איתה יותר!" צעק בחזרה

"אני מצטערת על היום שהכרתי אותך! אם כבר, אני לא יכולה איתך" המי שיכה לצרוח.

"תקשיבו, אתם בוחרים להיות 'לא יכולים' וזה קורה לכם בגלל סיבה אחת"

התחלתי להסביר

"איזה?" שניהם יחד התפרצו

"מתוך חרדה לאבד את עצמכם" עניתי

"אני לא מפחד מכלום. רק מהקב"ה" התחיל להתגונן שמעון:

התחלתי להסביר: "התודעה העיקרית שמלווה אותנו מול ההתמודדויות שלנו, מתבססת על תפיסה פנימית, שבעצם הבחירות הרעות שלנו נעשות מתוך תענוג שקיים אצלנו במעשים הרעים שאנחנו עושים. ואז, כל מה שני דרש ממני זה להתגבר, לכפות על עצמי ולאסור את הדבר הרע שאני רוצה לעשות, כלומר, התפיסה הרווחת היא שיש עונג ברע. אבל האמת היא שזו תפיסה שקרית, אין ברע שום תענוג אמיתי. הטיית הדעת היא זו שיצרה את התענוג שם" התחלתי להסביר

"אבל למה שאני אחליט שיהיה לי תענוג דווקא בדברים רעים?" שאל שמעון

"כאן בדיוק נמצא השקר הגדול ביותר של הנפש. כל הבעיה, שהדמיון של האדם, גם כשהוא עושה רע הוא לא נפרד מהקב"ה. יש לו תחושה שהוא עדיין קשור אליו (על פי התיאור - רוח שטות, לפי רבי נחמן - ישוב הדעת)

"אבל גם כשאני מתאפקת לא לאכול שוקולד, אני יודעת בראש שזה לא בריא אבל זה טעים לי. באמת באמת יש לי תענוג מזה ובכל זאת אני מתאפי"

קת. אז מה אני אגיד לעצמי? ששוקולד לא טעים? שזה סתם שקר" שאלה סימונה

"המשמעות של לבחור בטוב האמיתי, זו החלטה שאני הולך אחרי האמת, מתוך ויתור על מה שאני מרגיש שאני רוצה. לעומת זה, לבחור ברע, זה ללכת על מה שבא לי ואני מדמיון שאני רוצה. כשאני בוחר בטוב, אני נכנע לתכתיבים שהקב"ה הכתיב לי. את הטוב האמיתי, המוסרי. הבעיה היא שנוי צרת בתוכי תחושה שאם אני לא הולך אחרי הרצון שלי, אני בעצם מרגיש שאני מוחק את עצמי. לותר על עצמי? את זה אני לא יכול לסבול. זו ה"רוח שטות" החזקה ביותר, כי היא משכנעת, נשמעת ומרגישה נכונה. ה"רוח שטות" אומרת, שאם תבחר בטוב, אתה מאבד את עצמך. מאבד את כל הקיום שלך מול עצמך. אבל אם תבחר ברע, שם זה אתה, שם זה בחירה שלך באמת שם תקבל תחושת קיום. ומה זה בעצם להיות מחובר לקב"ה? זה להיות מחובר למקור החיים שלי, להיות מחובר לעצמי, להרגיש קיים באמת. בשביל להרגיש קיימים באמת, חייבים לחשוף את השקר הזה. איך עושים את זה?" שאל שמעון

"שלב א: לזהות את הדעת הנוטה. כשאתה הולך אחרי המקום שאתה מרגיש שאתה מוכרח אותו, אחרת אתה מאבד את עצמך, תבין מייד שמה שמוביל אותך זו החרדה. החרדה היא השרש של הבחירות הרעות שלך. כשאתה חרד לאבד את הקיום שלך, אז אתה בוחר ברע. אם בחרת ברע, לא באמת בחרת אלא נכנעת לחרדה שלך. אם בחרת בטוב, אז גילית נקודה אלוקית בתוכך, שאתה לא משועבד לחרדות שלך. לזהות את הדעת הנוטה, זה לזהות את החרדה שגורמת לך להיות נטוי אל התענוג הכפוי הזה. כל זה בגלל שאתה חרד לאבד את הקיום שלך ואתה נכנע כל הזמן לחרדה הזו.

שמעון, זה שהתחנת איתה וזה שאתה רוצה עכשיו להתגרש ממנה, זה נובע ממך, שהנפש שלך נטתה לתענוג שהכריח אותך להתחנת איתה ואחר כך הנפש נטתה לתענוג שהכריח אותך שאתה לא יכול לחיות איתה וזה הכניס אותך לפלונטר לא נורמלי. כי בנפש לא היה לך מקום של בחירה.

שלב ב - איזון מחודש של הדעת הנעלם. אחרי שזיהית שהכל זה חרדה שמינעה אותך לבחור שוב ושוב ברע. אז הדבר הראשון והחשוב שאתה מבין, זה שהבחירה שלך ברע, היא בחירה שלך. זו יצירה שלך שיהיה שם תענוג.

*הטור נכתב מטעם חנה דיין בהשראת הרצאותיו המרתקות של הרב אליהו לוי

חנה דיין | בוגרת בית הספר הגבוה לתורת הנפש | MA טיפול זוגי ופרטני | מתמחה בליווי לצמיחה מתוך משבר | קליניקה פרטית באזור המרכז | טלפון: 054-4480705 | מייל: hanna.tipul@gmail.com | נכתב בהשראת הרצאותיו של הרב אליהו לוי | ברכה והצלחה!!

אפלת גן עדו

אילה פרינס

מסכים!

מכתב לחבר

דוד וייס

מצאתי את עצמי עף על כנפי המילים, בפרט המילה שבחרת לתאר בה את תגובתך לתנועות שבתוכך – "מסכים". לא יודע אם כיוונת לכך במודע, אבל לדעתי אין טובה ממנה לבטא איזו אחדות עמוקה בין המזרח והיהדות (למי שטעם ויודע), כי יש במילה הזאת גם אמונה וגם קבלה, אבל ממקום לא שולט – מקום שמאפשר לדברים להיות כפי שהם ואפילו לא מכריח את עצמו להכריח את עצמו להאמין שהם 'לטובה', לפחות לא בנגלה של החוויה המיידית.

מצאתי את עצמי מאמץ את המילה למשך כמה רגעים ארוכים אחרי הקריאה. נתתי לה להתנגן בפנים וראיתי שיש למילה ולקונספט שמאחוריה ווייב נהדר, מרגיע ומאשר, דורש ערנות ומאגרו, להסכים לדברים כפי שהם – כלומר להבין שכל המלחמות האינוסופיות, קטנות וגם גדולות, בפנים ובחוץ, על מנת לשפר אחרים ואותי, ליישר, להתקדם, לצאת מ... להתגבר על... להתחזק ב... לכולן יש מקום בעולמנו הפנימי (צריך להסכים גם להן), אבל כולם כבים אל מול אור ההסכמה – שכוללת את ראיית הדברים כפי שהם (שזה הפן המזרחי) אבל לא נותרת מהצד בהתבוננות קרה, אלא נותנת להם לגעת בכך ולהיות מושפע מהם (באחת מהתורות המופלאות של הרב קוק הוא אומר שבאנו לכאן כדי להיות מושפעים).

במשך היום היו כמה רגעים יקרים שמשמש מדטתי על כך – 'להסכים'... זה מתחיל להיות משמעותי בעיקר כשנתקלים בדברים שלא הכי קל להסכים אתם. ראיתי איך כל יום יש לפחות עניין אחד שבו מגיעים למבוי סתום, לדרך ללא מוצא, שמביאה אותך להכיר שהתחזקות באמונה היא ה'פתרון' היחיד שיש במצב הזה, שבלשון יומית זה אומר בעצם – להסכים שאין שום פתרון לבעיה, ולהישאר עם חוסר הפתרון בסבלנות ותפילה שמשמעותם אמונה.

הנה מתקרבים החגים ואין כסף בבנק... לפחות לא כמו שהייתי רוצה, הנה בתי בת המצווה, ולא ממש עטה על המצוות כמוצאת שלל רב, הנה קליפות הגרעינים הרבות מדי ששוב הרשיתי לעצמי לפצח... ועוד ועוד.

ואז – רגע לפני שמשוהו בי יורד על עצמו או מתייאש, או נבהל או מגנה – רק לחלקיק שנייה להסכים למצב... איזו ברכה.

ובסופו של דבר להסכים לכך שכשאתה יושב עם עצמך בשקט, קצת רציני ומפוכח, אתה רואה איך בפנים שוכן 'אין' עצום וחוסר ידיעה איך לשלב אותו בחיים של החומר והיש. ולא, הוא לא עובר מילים ומסך.

כשמכוחו אתה פונה פנימה אל ה' יתברך, הוא כל כך פשוט! וכשאתה מנסה להפוך אותו לרכוש של האגו הוא כל כך מסובך... ולהסכים שיבוא היום וכולנו נילקח, ולמצוא מתיקות ונחמה בידיעה שהכול בידי שמים חוץ מ... הסכמה.

החושך היה כל כך סמיך, סמיכות שגרמה לו להרגיש שניטלה ממנו היכולת לזוז או לנשום. כל הרצונות כולם נדחקו הצידה אל מול העלטה הזאת, למעט הרצון לעשות את כל מה שניתן כדי להימלט ממנה. אם בימים מוארים יותר הוא היה מתלבט, שוקל ובודק אפשרויות, בימים בהם החושך הגיע הוא היה מוכן לעשות הכול ובלבד שהחושך ייפסק.

סיפרו לו על אנשים שמכירים היטב את האפלה הזאת ויודעים כיצד להאיר בתוכה, אנשים שניתנה להם הרשות והתבונה לעקר ולפזר את כוחות החושך האלו. הוא יצא מיד לחפש אחריהם, כשלצידו הפחד שמספר לו שעוד רגע החושך ישתלט לגמרי, ואז הוא כבר לא יוכל יותר לחפש, אז כבר לא ימצא מי שיציל.

לכל אחד מאותם האנשים יש שיטה מיוחדת משלו, כך הסבירו לו, ישנן דרכים רבות לגרש מחשכים. אל דאגה, הם ליטפו את כתפו ברכות וביקשו להרגיע, עוד רגע תצליח לצאת מהחושך ותשוב אל האור.

הידיעה שישנם אנשים שיוודעים טוב ממנו כיצד מפזרים אפלה, שמבינים בסודות העוסקים בהימלטות מהחושך, הרגיעה אותו. הוא הצליח למצוא את אנשי האור בקלות יחסית, והופתע לגלות שישנם לא מעט כאלו. הוא ביקש מעומק ליבו שיספרו לו, יקלו עליו, ושיראו עבורו את מה שאינו מצליח לראות.

הוא באמת רצה שהחושך ייעלם, הרי כמה זמן אפשר שלא לנשום? אז הוא פעל בדיוק לפי ההוראות שניתנו לו. הוא המתין, משום שחלקם אמרו לו להמתין, ואחר-כך הוא עשה, משום שחלקם אמרו לו לעשות, ולבסוף הוא התייאש, משום שחלקם אמרו לו שבמקרה שלו אין מה לעשות עם החושך הסמיך שהשתלט על חייו. כל ניסיון לסלק את החושך רק עיוור אותו יותר ויותר.

הוא התיישב בצדי הדרך וחיכה את פניו בידיו. זהו, הכאב והפחד השתלטו על הכול. לא נותרה לו ברירה אלא להתמסר לאפלה הזאת שעטפה אותו מכל עבר. אלו היו רגעי אימה כמותם לא חווה מעולם, והוא המתין שהתופת הזאת תבלע את כל קיומו וישותו, בתקווה שאיתם ייבלע גם הכאב הבלתי נסבל הזה.

הוא אינו יודע כמה זמן עבר עליו בהמתנה, אולם לאחר זמן שהרגיש כמו האינסוף הוא גילה שהוא עדיין כאן, יושב בצדי הדרך. הוא לא נבלע או נעלם. הרפה קצת משיבתו הקפוצה והתכווץ מסביב. בלי שישים לב, נשימתו החלה להיות יותר רכה וקצובה, וגם מחשבותיו קבלו מקצב אחר, פחות עמוס, יותר מתכווץ.

החושך עדיין החשיך, אך משהפסיק לנסות ולברוח ממנו הופתע לגלות שהוא מצליח לנשום ולנוע בתוכו, שהוא אפילו מצליח לראות. הוא המשיך לשבת שם, הפעם לא משום שהוא לא יכול היה לזוז, אלא משום שכבר לא היה לו צורך לקום וללכת.

שוב ושוב אנחנו חוזרים ומחפשים לטעום מעץ הדעת כדי להרגיש ש'ונפקחו עינינו' ו'היינו כאלוקים ידעי טוב ורע'. העולם שלנו נוהה אחרי מי שרואה ויודע, אחרי מי שמתפקד ומשפיע, ומתקשה להעריך את אותם אלו שיוודעים כיצד לא לראות, שמצליחים להיות נוכחים גם בחשכה. אנחנו שוכחים שמציאות גן עדן התאפשרה רק כאשר לא ראינו הכול, כשחלקים מסוימים בעולם היו נסתרים מהבנתנו. דווקא אז, כשהיינו במקום תמים ולא "יודע כל", יכולנו להכניס את הקדוש ברוך הוא באופן מלא לחיינו וזכינו באור הגנוז שאפשר לנו לראות מסוף העולם ועד סופו.

העבודה שלנו מול החושך היא לא להאיר אותו, אלא לאפשר לו להאיר לנו את המקומות החשוכים והמצמצמים שבתוכנו, ללמד אותנו אילו חלקים בנוכחות הרואה והיודעת שלנו דווקא מחשכים לנו. לחזור למקום העניו בו אנו זוכרים שזה לא מתפקידנו להיות כאלוקים הבורא את מציאות חיינו, ובכך לאפשר לקדוש ברוך הוא לחזור ולהיות הבורא היחיד שלנו.

"קווה אל ה', חזק ויאמץ ליבך, וקווה אל ה'".

25 המגזין

מחיר: 49.90 ש" / באילת: 42.60 ש" /

96

**יתומים
בהזמנה:**
מדינת ישראל
מעודדת הולדה
מחוץ לנישואים

68

**מאחורי
הצללים:**
מי אתם,
נערי האוצר?

60

**מס עבאס
כמה אנחנו
משלמים לו?**

16

**"הממשלה
הזאת לא רעה
לחרדים,
היא רעה
למסורתיים"**
חבר הכנסת
משה גפני
בריאיון מיוחד

**חודש ראשון
חינם**

LIBER MONEY

26 נך השתלט שר האוצר אביגדור ליברמן על תקציב המדינה

פרופ' אבי שמחון • ארז צדוק • אוהד הלחמי • אילן בומבך • רן בר-יושפט •
עמית הלוי • תמיר דורטל • מיכאל תבור • דני זקן • אברום תומר
בטורי פרשנות על התקציב

הבהובי תשובה

שגיא בן יהודה

כשראיתי את החליפות והכובעים שחורים, הזקנים, הפאות, הציצית... נזכרתי בשיחות קודמות עם סבא... "הדתיים האלה, עם ה'קדוש ברוך הוא' שלהם, כל היום רק מתפללים, האגדות האלה של התורה, הן לא יותר מאשר סיפורים יפים".

"סבא", ניסיתי למשוך את ליבו מבין הכותרות הבוהקות, "התחלתי ללמוד יהדות במכללה". סבא הרים עיניו מן המסך המרצד, נראה כמי שחלל נפער בליבו, כשומע בשורה איומה. הוא הסתכל עליי במבט זועף, מפציר, את כל מה שהוא ניסה לשכוח, נכדו מנסה שוב להזכיר. "הגעתי למסקנה שזה חשוב ללמוד את התורה שהעם שלנו לומד כבר יותר מ-3000 שנה". מתוך השתיקה המהולה ברעש כותרות המהדורה, הרגשתי איך הסדקים שכבר התחילו לבצבץ בין שנינו נפרצו לתהום פעורה.

"הם ישטפו לך את המוח" אמר לי, זועם, בעודו הולך בפרוודור הצר המוביל אל המטבח, "הם ציידו נפשות, הם יפילו אותך בפח". ניסיתי להדליק את האור אך הוא הבהב קלות וכבה, כנראה קצר שלא טופל, עוד אחד מתסמיני השיכחה. "למה אתה מתכוון סבא?", שאלתי אותו, כביכול לא מבין על מה המהומה. "לא!", הוא אמר, "אתה בכלל לא בכיוון! אתה צריך ללמוד, למצוא לעצמך עבודה טובה ומסודרת, תעזוב את כל הפילוסופיות, את הדיבורים הריקים, זה לא ילך לשום מקום, אין שם משהו למעלה, סתם שטויות ובלבולים".

"זה לא משהו, סבא, זה מה שאתה לא מבין, זו לא פילוסופיה ולא דיבורים ריקים, זו מסורת חיה בת אלפי שנים". בזוויות עיניו חשבתי שראיתי לרגע את זיכרונות העיירה מבויקים מתוך השיכחה - קולות התפילה בבית הכנסת, ריח חלות השבת, הנרות שאמו הייתה מדליקה. כל הבהוב של אור חשף עוד לחלוחית בקצה העין, אך סבי החזיק באותה החלטה נחושה מצעירותו, "לשכוח הכול", עדיין. "מי שלא מבין כאן זה אתה, אתה עדיין צעיר. אין שום אלוהים - וזה הכול. לא היה ולא יהיה, זה סתם שקשוש אחד גדול".

כך עמדנו בפרוודור המהבהב בין חושך לאור, שני עולמות במסלולים הפוכים - אחד הלך, אחד חזור. ניצול שואה מוכה מהתופת שברח ממסורת יהדותו, נאחז בהתיישבות הציונית, בחיי המעשה, בנה את מולדתו. והנה, ממש כפי שעשה הוא לפני 70 שנה, חשבתי לעשות גם אני - למרוד במסורת אבותיי, להסיר מעליי את 'עול הגלות', ולעלות ל'ארץ ישראל' - שלי. הקיבוץ הישן - חלום שנגזו ונגמר - והנה אני עומד מול סבי בפרוודור הצר. בין המילים שנאמרו שם, ושלא נאמרו, הרגשתי איך קולות המחאה מהמסך הולכים ומתרחקים, הולכים ונמוגים. לבי היכה בי, "שוב", משהו קרא לי מבפנים.

מחאת החרדים נגד העבודות בשבת, "עימותים בין חרדים קיצוניים לבין שוטרים... בקעו הקולות ממסך הטלוויזיה כשברקע מהדורת "חדשות הערב". בארצנו הקטנטונת, החדשות כבר הפכו לישנות, אך אצלי משהו חדש התחיל לזוז.

באותה שעה שהיתי בבית סבי וסבתי, סבא יושב על כורסא עמוסת שינה, כמו שוקע בה מרוב שנותיו, עיניים רצוצות בוהות בכתבה, ועוויתות פנים קלות מבצבצות מבעד לשתיקתו הכאוה. את הכול השאיר שם בכפור האירופאי, את חייו הקודמים זרק מאחורי גבו בהחלטה נחושה וברורה, לשכוח הכול ולהתחיל מהתחלה. כשהיה נער צעיר בן 18 חלם להיות רופא, התגשמות מאווייה של כל אם יהודייה, נרשם ללימודים והתקבל בהצלחה. אך לפתע בלי התראה מוקדמת פרצה המלחמה. כל הדלתות נטרקו בפניו, פחד שטף את הרחובות. הגשו ננעל על סוגר ובריח, ואיתו גם כל החלומות.

המלחמה תפסה אותו צעיר, טלטלה את עולמו באכחה. במאבק להישאר בחיים אל מול האויב הנורא והאכזרי מכול, התרחק מביתו, משורשיו, ממסורתו, ויתר על הדת, כפר באמונה. כעבור זמן ניסה לחזור, אך כבר לא היה שם אף אחד, בעיירה השכוחה. בשבילו, עזב גם האל ולקח עמו את השכינה. עזוב ומיותם, צעיר בן 24, גמר אומר בליבו - אין 'שם' עוד כלום - מעכשיו הוא לגמרי לבדו.

כשבעים שנה אחר כך אל מול המסך, והעולם כמנהגו, מסוכסך. מהדורה מאיימת בקולות רועמים, תסריטי מלחמה, מחאות, מאבקים. מבין המילים והצלילים אני מנסה להבחין ולשאול - מיהו האויב האכזר והנורא מכול? אני יושב שם בצד, מתבונן בשתיקה, לעתים בסבי, לעתים במרקע. שאלות של קיום צצות ועולות, רגשות לא ברורים, מחשבות מתחבטות. מנסה להבין, מתי והיכן, משהו בי נקרע לחתיכות. אט אט מתפזרים ערפילי השיכחה שהוריש לי סבי, ועולם יהודי שאולי כבר נשכח מלבו, מתחיל לפעם בליבי.

זה היה בתקופה בה התחלתי לחשוב על הכול מחדש - על מלחמה, נקמה וכעס, על אימה מה'אויב הנורא', על זיכרון, על שיכחה, על נערות וזיקנה, על דור שהולך, על דור שבא. מאין באנו ולאן אנו הולכים, חיפשתי את דרכי בארצות החיים. מתוך שאלות ומאויים פנימיים התחלתי לתור אחר ידע משלים. לגדול בקיבוץ זה יפה ומרשים - התיישבות, בניין הארץ, עבודה, הרבה עצים נטועים. נטועים עמוק בתוך האדמה - אך חסרים שורשים.

הייתי אז בן 24, אדם צעיר שמחפש דרך, מחפש משמעות, מחפש את זהותו הייחודית. כסטודנט במכללה הצטרפתי לפרויקט "להעמקת הזהות היהודית". בהתחלה חששתי מאוד להשתתף בתכנית, במיוחד

דחיינות מושכלת

על דחיינות, סבלנות וקבלה עצמית

דחיינות רגילה - מגיעה מתוך עצלות, ייאוש וחוסר כוח לבצע את המשימה. אני מכחיש את הבעיה שלי בביצוע המשימה ומשאיר אותה בצד. את הראש שלי - המשימה כמובן ממשיכה להעסיק. דחיינות מושכלת לעומת זאת מאפשרת לי לומר במה אין לי כוח או חשק להתעסק היום, ואני קובע זמן להתעסק במשימה זו. במקרה זה הראש שלי דווקא מתפנה מהלחץ.

עצה קטנה שעוזרת לי להתמודד עם הדחיינות: בכל בוקר אני עוצר לרגע וחושב על כל המשימות שעוברות לי בראש. לאחר מכן, אני אומר במה אני לא מתעסק היום. אני יודע שאצטרך לטפל בנושא מסוים, אבל לא היום. אני קובע למשימות זמן אחר מוגדר לטיפול - חלק אני דוחה למחר, חלק לעוד חודש וחלק לעוד שנה.

מדוע זה כל כך עוזר לי? מכיוון שבאותו רגע הראש משתחרר מדברים רבים שאיני יכול להספיק והם מפסיקים להטריד אותי. איני יכול להיות מוטרד בכל יום מדברים שיקרו בעוד זמן רב. ברגע שאני משחרר חלק מהמשימות מהראש שלי, יש לי היום יותר פנאי, יותר נחת וממילא אני גם מספיק יותר!

'דחיינות מושכלת' מאפשרת לי לוותר על השליטה על הדחיינות. אני מקבל את בעיית הדחיינות שלי בענווה ומתמודד איתה.

הדחיינות המושכלת יכולה לעזור לנו בזוגיות ובחינוך הילדים. לעתים היא חלק מהדרך לפתרון. כי בעיות מאתגרות בחינוך לא יכולות להיפתר בן רגע. אם ילד יש מצוקה רגשית, קושי חברתי או לימודי שנמשך זמן רב - הטיפול כעת בקושי של הילד ייקח זמן. לעתים, מתוך לחץ ממצבו של הילד ורצון כנה לעזור לו אני מחליט שאני פותר את הקושי כאן ועכשיו. הרצון שלי אמנם מבורך, אך מכיוון שאינני נותן זמן לתהליך, אני עלול לגרום לו ליותר צער והקושי רק יגדל. עליי לעשות היום צעד קטן ולהיות מודע לכך שיש משימות שאעשה בהמשך שיוכלו לעזור לילד. כדאי כמובן לעשות 'תחנות ביניים' כדי שה'דחיינות המושכלת' לא תהפוך לעצלות וחוסר טיפול בבעיה.

כך גם בזוגיות כמובן. אם יש לי קושי עם בת או בן הזוג במשך שנים - לא אפתור אותו ביום אחד, עלי לדעת שיש דברים שכדאי לשנות כעת ויש דברים שיתאפשרו רק בהמשך...

דחיינות מושכלת היא דחיינות שמגיעה מתוך שיקול דעת, חשיבה וענווה. לא אוכל לפתור את כל הבעיות ביום אחד, אבל היום יש לי אפשרות להתחיל.

הרגע הזה הוא הזדמנות מצוינת!

יובל לוינגר הוא מייסד תכנית 'חינוך פשוט'
 סדנאות הורים, ליווי צוותים חינוכיים, יעוץ ואימון אישי

גם אני סובל מבעיה שמלווה לא מעט אנשים - הדחיינות. מה שאפשר לדחות למחר - אני דוחה למחרתיים.

זו הסיבה לחדר המבולגן שעוד לא סידרתי, מכתבים שלא פתחתי ועוד הרבה משימות שמחכות שאבצע אותן. מידי פעם אני קם בבוקר ואומר לעצמי בהחלטיות: הבוקר אני מטפל בכל הדברים שדחיתי! אני פותח את הארון: "עכשיו אני מסדר את התמונות מהחתונה! הגיע הזמן, לא?! עוד מעט תחונת הכסף...".

כאשר אני מחליט באופן דרמטי להפסיק את הדחיינות - אני יוצר לעצמי בעיה חדשה. הדחיינות מתחלפת בכעס. לפתע, אני פונה אל הילד בכעס: "למה הנעליים הקרועות שלך נמצאות שנה שלמה בארון, מדוע לא זרקת אותן לפח?". ואז אני חושב לעצמי, מה אשם הילד בכך שהחלטתי אחרי שנים של דחיינות לעשות קצת סדר בארון המאובק?!

אם נתבונן היטב נבין מדוע ההחלטה 'הדרמטית' לעשות שינוי לא בהכרח תצליח. כאשר אנו מנסים להתנגד בכוח לדחיינות שלנו - הדחיינות מתחלפת בשליטה. במקום לקבל את בעיית הדחיינות שלי, להבין שיש לי קושי עם ביצוע המשימה ועלי להתמודד עם קושי זה - אני מנסה לשלוט בדחיינות ולהיאבק בה. זה ממש כמו גילי שכאשר לוחצים בצד אחד - הוא זוקף את קומתו במקום אחר.

כמובן, בעיה זו אינה קיימת רק ב'דחיינות'. אתם ודאי מכירים את זה שבוקר אחרי יוצאים בהכרזה: "היום לא אגע בממתקים! מהיום דיאטה!". החלטות דרמטיות מעין אלו נשמעות טוב, אך בדרך כלל אינן מחזיקות מעמד. גם אם אתאפק ואמנע מ'אכילת יתר' יום אחד, כנראה אשלים זאת לאחר מכן. פגשתי פעם חבר שסיפר לי: "הורדתי בחי 100 קילו". הסתכלתי על הבטן הגדולה שלפניו ולא הבנתי, ואז הוא המשיך: "אבל הוספתי 150 ק"ג! עשיתי כל כך הרבה דיאטות בחיי בהן ירדתי במשקל, אך בסופן השלמתי את החסר והוספתי עוד...".

מדוע החלטות 'דרמטיות' לרוב לא עומדות במבחן המציאות?

החלטה נחרצת שלנו לעמוד במשימה מסוימת מכסה על הרבה כעס ותסכול שלנו מהמצב הנוכחי. במקום להתמודד עם הבעיה שלנו בצורה מושכלת אנו בורחים מהבעיה באמצעות החלטות קשות לביצוע. אם קשה לי לארגן את החפצים שלי, אך הבעיה האמיתית שלי היא להיפרד מחפצים או לוותר על דברים שאולי אשתמש בהם בעתיד, ההחלטה לזרוק לא תעזור לי. מדוע? מכיוון שבהמשך אאגור חפצים נוספים או שאצטרך בתוכי על מה שזרקתי. עלי להתמודד עם הקושי להיפרד מדברים ואז סידור החדר יקרה בצורה פשוטה וטבעית יותר.

אנחנו כבר אחרי אחרי החגים, וחווים את האשליה הזאת מדי שנה. כך שחודש מרחשוון הוא הזדמנות מצוינת לעשות שינוי אמיתי ומשמעותי - להפוך את הדחיינות ל'דחיינות מושכלת'.

מה היא דחיינות מושכלת?

שאלה:

יש לנו בן מתבגר (במלוא מובן המילה) בכיתה ט' שמכור לטלפון. בעיקר למשחקי כדורגל למיניהם, הוא שעות במסך. הוא התחיל ישיבה ועל הטלפון שלו מותקנת בקרת הורים ויש ימים שהוא פשוט נמצא 7-8 שעות במסך ואף יותר - מה שאומר שהוא כמעט לא נכנס לשיעורים. חסמנו לו אפליקציות והוא התחיל לדבר אלינו (בהתכתבות) בשפה שלא ראוי שאחזור עליה... בבית יש לו מחשב עם פלייסטיישן (בחדר מרכזי בבית), וכשהוא בבית הוא כל היום במחשב או בטלפון.
 נשמח לעזרה,
 תודה!

תשובה:

ממפגשים עם הרבה נערים, אני באמת מאמין ש:
 אין נער שמכור לטלפון.
 נער שנואש לבוא לידי ביטוי.

אין נער שרוצה לגרום סבל להורים שלו.
 יש נער שמבקש להיות נחויץ במקום
 כלשהו בעולם: בבית, בבית הספר,
 בשבט.

הטלפון הוא אף פעם לא הבעיה, הוא קצה של קרחון.

7-8 שעות במסך הן תמרוז לנו ההורים להתייחס ברצינות לקרחון הזה.

הקרחון הזה יכול להיות צורך עמוק בהערכה עצמית ובהערכה חברתית הנעדר מחייו שמחוץ למסך.

הקרחון יכול להיות פחד ממשהו גדול או חוסר ודאות בלתי נסבל.

הפלייסטיישן נראה כמו מפלצת, עושה קולות של מפלצת,

אבל הוא בסך הכול המקום הנוח, הנעים והמקבל ללא תנאי לברוח אליו.
 סה טו.

נכון לרגע זה נראה כי הבן שלכם הציב חומה בינו וביניכם כדי להגן בחירוף נפש על מוצא הבריחה וההגנה המרכזי בחייו - המסך.
 אני ממליץ:

1. זהו חוזקות ומשאבים קיימים של הילד שלכם:

ציור, כדורגל, עריכת סרטים או דברים נוספים, ואפשרו לו לפתח אותם ולעוף איתם הכי רחוק שרק אפשר.

2. גלו יחד עם הבן שלכם תחביבים ואתגרים חדשים:

בניה בעץ, טיול יומיים במדבר יהודה עם אבא עם קמח, מים וסאג', ואפשרו לו את ההזדמנות להתנסות בהם.

3. ודאו שלמתבגר שלכם יש תפקיד ואחריות:

אחראי על פינת החזי ביישוב, מנהל את התקציב ואת מערך הקניות המשפחתי לשבת (מאתגר כשיש שש נפשות בבית).

מה שיעניק לו את התחושה שהוא חשוב ונצרך, ובעיקר שיש לו מקום.

4. אפשרו לעצמכם לבחון את זמני האיכות שלכם עם המתבגר שלכם: לכמה זמן אישי הוא זוכה מאבא? מאמא? מה קורה במפגש ומה איכות החוויה?

כיווני פעולה וחשיבה מהסגנון הזה (ויש עוד הרבה מה להאריך) יספקו מענה לצרכים העמוקים של בנכם ויאפשרו לו להתבצר פחות.

ציר תקשורת מאוורר יותר יתפתח ביניכם ותוכלו לנהל שיח אחראי ומכבד גם סביב נושא המסכים, כשגם לבן שלכם יהיה ברור יותר שכל מה שאתם עושים, וכל מה שאתם מבקשים להגביל נובע מכוונה חיובית עבורו, ומרצון אחד בלבד - שיהיה לו טוב.

והכי חשוב, הורים יקרים, כשמדברים על נפש, בטח של נער מתבגר - אל תצפו לזבנג וגמרנו.

קחו נשימה עמוקה והרשו לעצמכם לצאת לתהליך משותף עם הבן שלכם, השינוי יקרה, לאט אבל בטוח.

בהצלחה!
 איתי שאוליאן,

מטפל בשיטת NLP

מחבר ספר 'הסטורי שלי - התפתחות אישית בעולם דיגיטלי'
mystory.mmb.org.il

סמנכ"ל ארגון 'לוקחים אחריות' ומנהל קבוצות 'חזקים ברשת'
 054-3033776

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171
gavhahar1@gmail.com

תהליך התשובה שלי לעם

איתי אסמן

שנים ולמדתי להכיר את הציבור היקר והחשוב הזה, לדבר את השפה וללמוד ממנו הרבה מאוד. יותר משלימדתי אותם - למדתי מהם, למדתי איך מדברים מהלב בצורה אותנטית, את ערך המשפחתיות ואהבת העם, את טבעיות האמונה ועוד.

המסורתיות היא אישה שמדליקה נרות של שבת ומתפללת לקב"ה מכל הלב, בוכה על החינוך של הילדים שלה שימשיכו להיות יהודים טובים, יתחננו ויהיו שמחים. קריאת התהילים שלה קורעת שערי שמיים, רבים מהמסורתיים הולכים לקברי צדיקים להתפלל ומבקשים ברכה מרבנים, אמונת החכמים שלהם בריאה מאוד, הם צמים ביום כיפור ובאים לסליחות בכותל. יש להם גם יחס מכבד לספר תורה ותפילין - פעם במילואים חייל אמר לי שהוא טס בשבת לחו"ל ושאל אותי אם מותר לו לקחת את התפילין יחד אתו בטיסה כי הוא רוצה להניח שם כל יום, ניסיתי להסביר לו שכדאי לו לשנות את התאריך של הטיסה כי לא רק התפילין הן קודש אלא גם הנשמה שלו.

הדרך אל היעד הסופי

המסורתיות היא לא היעד הסופי, היא שלב בדרך לקיום מלא של תורה ומצוות, אך המצע שם בריא ומאפשר. אם אנחנו חושבים שכל אדם שאינו חובש כיפה הוא 'חילוני' ולא רואים את הקשר שלו למסורת, אנחנו חוטאים בכך שאנחנו דנים אותו לכף חובה וממילא מפספסים הזדמנות פז לקרב אותו. המסורתיות היא אינה אידאולוגיה בפני עצמה - ברגע שהיא מתעצבת לשיטה שמקדשת את הפרשנות בענייני המצוות - היא הופכת לתנועה רפורמית שמבטלת את התורה. רוב המסורתיים אינם נמצאים שם, למרות שיש גורמים שרוצים לקחת אותם לשם ולהמציא אידאולוגיה 'מתונה' בה אפשר לעשות קידוש ולהדליק טלויזיה בשבת - זו גישה מסוכנת ומלאה ביוהרה שמנסה לבטל את מעמד הר סיני. המסורתיים הם 'בדרך אל', וצריך לסייע להם להגיע. חלק מתנועת הקירוב מוכרחת לפנות אל הציבור היקר הזה, להגביר בו את לימוד התורה ולחזק בקרבם את המצוות. אך ראשית כל אנחנו מוכרחים להיות מודעים לקיומו, לכבד אותו, להכיר את עולמו ושפתו וחלילה לא להתנשא מעליו. לפעמים יש תחושה שמחפשים את 'החילוני הכי רחוק' כדי לקרבו אך מתעלמים מאנשי 'הדרך', מאותם שכבר רחשו את הכבוד והחיבה לתורה וצריכים ללמוד איתם, האנשים האלו הפכו לשקופים בציונות הדתית והגיע הזמן להתחבר אליהם מחדש.

את תהליך התשובה שלי לתורה עשיתי תוך כדי שירות קרבי בחטיבת גולני. ל"ג בעומר התקרב והרס"פ של הפלוגה רצה לעשות "על האש" וביקש ממני להכין דבר תורה. הלכתי לבית הכנסת, פתחתי ספרים וישבתי לכתוב מהלך על ל"ג בעומר ורשב"י. הגיע הרגע וביקשו ממני לדבר, אני מקריא מהדף את כל מה שהכנתי וכולם בוהים בי. אחרי שהסתיים הערב הרס"פ ניגש אליי ואמר לי "תודה שהכנת דבר תורה" ואז העיר לי בעדינות "כדאי שתרוך קצת לעם", הוא הרגיש שדבר התורה היה גבוה ולא מחובר לשטח. שם החלה החזרה בתשובה שלי לעם.

ארבעה כוחות באומה

הציונות הדתית רגילה לחלק את הציבור הלאומי ל-3, על פי חלוקתו של הרב קוק באורות התחייה: החילונים עם התפיסה ההומאנית והאוניברסלית, הלאומיים עם התפיסה הימנית, והקבוצה הדתית שכוללת את הדתיים והחרדים. בתקופת שיבת ציון אכן היו אלו שלושה מחנות שביטאו שלוש אידאולוגיות מרכזיות באומה ובנפש האדם, אך כיום נדמה שיש ציבור רחב מאוד במדינת ישראל שמהווה את רוב האוכלוסייה ונוטים להתעלם ממנו - הלא הוא המגזר המסורתי.

המסורתי הוא לא חילוני

נוהגים לקרוא לאנשים האלו 'חילוניים' אך זו טעות קשה מאוד, תפיסת העולם המסורתית אינה אתאיסטית, הם מאמינים באלוהים, עושים קידוש בשבת, מניחים תפילין, הולכים לבית הכנסת, שומעים שיעורי תורה ומכבדים רבנים. לאנשים כאלו לא צריך לדבר פילוסופיה גבוהה, כי הם כבר מאמינים בה, אלא צריך לדבר איתם מתוך נקודת מוצא שמשא אמת ותורתו אמת. למסורתיים אפשר להציע להניח תפילין, להצטרף למניין ולקבוע חברותא מבלי לפחד מהדתה או כפייה דתית, להיפך, הם מצפים שתציעו להם. הטעות שלי בדבר תורה שהעברתי בל"ג בעומר הייתה שיצאתי מתוך נקודת הנחה שהם חילונים כמו שאני הייתי וכך דיברתי אליהם, ולא דיברתי מהלב בגובה העיניים, אלא פילוסופיה שלא קשורה לחייהם. כמובן שגם למסורתיים צריכים לדבר דברי תורה עמוקים ואקטואליים, אך לדעת שיש בתוכם געגוע לתורה ולה', ולא אמונה שצריך לבנות יש מאין. ההבנה הזו התבררה לי בעת שירותי בחטיבת גולני, שם שרתתי 3

רוצה להיות שותף/ה בהפצת אור בחנוכה?

אנו מחפשים תרומה לחלוקת חנוכיות בתל אביב עם הסבר

התרומות לראשי יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראשי יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

הרב שבתי סלנטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

כבש המנהרות

חלק א

מדרש מופלא חושף מנהרות מופלאות דרכן יחזרו עשרת השבטים היישר אל בית המקדש השלישי < המנהרות האלה עוקפות הרים, גאיות ופיתולים, ומגלות לכל אחד מאיתנו שיש לו בית מקדש בנוי - קרוב מאוד אליו! < מה תעשה אם תגלה שאתה זקוק למאה אלף, ובאותו רגע תגלה שיש לך מיליון דולר בכיס?!

מהקב"ה. ומה באמת המרחק שלנו מהקב"ה? המהר"ל מביא מדרש שאומר, שעשרת השבטים העתידים לחזור בזמן בנין בית המקדש, יחזרו דרך מחילות תת קרקעיות. המהר"ל מסביר, שאי אפשר לפרש את העניין הזה כמשמעו. הרעיון הוא, שעשרת השבטים הם נסתרים. הם נמצאים ככוח נעלם, ולא כדבר גלוי בפועל.

חסיד אחד בא ליהודי, והציע לו להניח תפילין. היהודי סירב, צחק ואמר: "אם לירח עוד לא הגעתי, אז לקב"ה אני יכול להגיע?". הרבה פעמים יש לנו בראש מחשבות, שאנחנו כל כך רחוקים מהקב"ה. כל אחד מכיר את עצמו, "יודע צדיק נפש בהמתו", כל אחד יודע מה הלב שלו סוחב. כשיהודי חושב על המצב שלו, הוא מרגיש מאוד רחוק

מה הכוונה? כשרוצים להגיע ממקום מסוים למקום אחר, צריך לנסוע בכבישים שהם בדרך כלל לא ישרים. כמעט תמיד, יש באמצע הדרך הרים וגבעות, עמקים וגאיות. לפעמים כדי לסלול כביש מורידים את ההרים, ולפעמים סוללים כביש שילך עקום. שתי הצורות האלה, מסמלות ענין ברוחניות. כשבן אדם רוצה להתקרב לקב"ה, הוא רואה לפניו דרך ארוכה. באמצע הדרך שלו יש הרים ובקעות. ההרים בעבודה הרוחנית, אלה נקודות הגאווה, האגו, הכעס, העקשנות, ורדיפת הכבוד שלנו. אני ואני - אני אמרתי, אני רוצה, אני לא אזוז מפה וכך הלאה.

ירבעם בן נבט היה אחד האנשים הגדולים בעם ישראל. בכל זאת, הוא נפל מאוד, וחז"ל מספרים איך זה קרה: "אמר רב אבא: אחר שתפסו הקב"ה לירבעם בכגודו ואמר לו חזור בך, ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן. אמר לו: מי בראש?" אמר לו הקב"ה: "בן ישי בראש". אמר ירבעם: "אי הכי לא בעינן", כלומר, אם בן ישי בראש, אני לא רוצה.

שימו לב שה' אומר לירבעם בהתחלה: בא תחזור בתשובה ואני ואתה - הקב"ה וירבעם, ורק אחר כך - ובן ישי, נטייל בגן עדן. כלומר, ירבעם היה צריך להיות בראש. אבל אצל ירבעם הכבוד הזה היה כל כך בווער, אז הוא רצה להיות בטוח שהוא שמע טוב. באופן ספונטני, הוא שאל מי בראש. בגלל הגאווה, הוא לא שמע את הקב"ה בכלל. האגו, ההרים והגבעות שבדרך, הרסו לו את הכל.

הדבר השני שעוצר אותנו בדרך לקרבה לה', אלה הבקעות והעמקים. ברוחניות, העמקים מסמלים את רגשי הנחיתות שלנו. ההרגשה שאני שקוף ושארף אחד לא מתייחס אלי, תוקעת אותנו.

הרבה בני אדם נוסעים להודו כדי לחפש את האמת על העולם. כולם יודעים שאחוז היהודים שם גבוה מאוד. הם בעצם מחפשים את בית המקדש בתוכם. גם אלה שהולכים עם עשרים ושמונה גלילים, מכנסי ג'ינס קרועים ושערות בכל מיני צבעים, זה מה שהם מחפשים. אסור לנו לחשוב על אף יהודי שהוא נחות, וגם לא על עצמנו.

פעם שאלו את הרבי מה התפקיד של אדמו"ר. והרבי אמר שעניינו של צדיק הוא לגלות בכל יהודי את מה שיש בתוכו. התורה אומרת לכל אחד "כי קרוב אליך הדבר מאד, בפוך ובלבבך לעשותו", כלומר - בית המקדש נמצא אצלך בלב. המדרש על המנהרות לירושלים, אומר בעצם את אותה נקודה. כשהולכים על האדמה, כשמסתכלים בשטחיות, מרגישים רחוקים מאוד מה'. אבל אם חופרים פנימה, מוצאים את נקודת בית המקדש ובן רגע נמצאים בארץ ישראל ובירושלים. ליהודי אסור להרגיש רחוק מה'! בית המקדש עם השראת השכינה נמצא בתוכו.

הגמרא במסכת תענית אומרת: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה". כעת אפשר להבין למה הגמרא מדברת על ההווה: "זוכה ורואה", ולא כמו שהיינו מצפים "זוכה ויראה" בעתיד. עיוור לא מרגיש כשפתאום חשוך. למה הוא לא מרגיש? כי הוא פשוט לא יודע מה זה אור. אדם בריא, לעומת זאת, מרגיש היטב כשהוא נכנס לחדר חשוך. אם אנחנו מרגישים חושך בעבודת ה', זאת אומרת שאנחנו לפחות יודעים מה זה אור ושנחנו מרגישים לפעמים את האור. **ברגע שאני צועק "אוי וי! חושך!" בעצם אני מוכיח כמה אני שייך לאור.** אם שומעים נגן שמזייף מאוד, כנראה שיודעים להעריך מהו ניגון טוב.

חז"ל אומרים לנו: ברגע שאתה מתאבל על ירושלים, באותו

רגע ממש אתה בעצם יודע קצת יותר מהו הטעם של המקדש. אם אתה מתאבל על ירושלים, אז אתה זוכה ורואה - עכשיו, בהווה, ברגע הזה, אתה רואה את בניין בית המקדש, את הקדושה, השראת שכינה ומעלת נשמות ישראל. בישעיהו כתוב: **"הָעַם הַהֲלֹכִים בַּחֲשֵׁךְ רָאוּ אֹרֶךְ יְגֹדֵל", גם כאן המילים מדויקות - לא 'ראו' בעתיד, אלא 'ראו'. המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה אותה עכשיו.**

בקשר לעניין הזה, מופיעה ברמב"ם נקודה חשובה. בהלכות בית הבחירה כותב הרמב"ם: **"וַיָּבֵעַת שְׁבִנָּה שְׁלֵמָה אֶת הַבַּיִת, וַיִּדַע שְׁסוּפוֹ לְחָרֵב, בְּנֵה מְקוֹם לְגִנּוּ בּוֹ הָאָרוֹן לְמִטָּה, בְּמִטְמוֹנוֹת עֲמוּקוֹת וְעֵקֶלְקֵלוֹת; וַיֵּאשְׁיֵהוּ הַמֶּלֶךְ צִוָּה וּגְנִזוּ בְּמִקְוֵם שְׁבִנָּה שְׁלֵמָה".** על ההלכה הזאת שואל הרבי, למה היא שייכת להלכות בית הבחירה. הרי הרמב"ם לא בא לספר סיפורי היסטוריה. הרמב"ם כתב ספר הלכה. **למה זה משנה להלכה ששלמה המלך בנה מחילות, ושיאשיהו המלך הכניס לשם את הארון? ובכלל, אין כאן הלכה - זאת פשוט עצה פרקטית,** מה לעשות לפני החורבן. לדעת שיש מקום להחביא בו את הארון.

הרבי אומר כאן דבר נפלא. כשה' אמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", הוא ציווה למעשה לבנות שני בתי מקדש. בית המקדש הראשון, הוא המקדש הגלוי וידוע לעיני כל. בית המקדש הנוסף, הוא בית מקדש שנמצא במטמוניות שבאדמה. המקדש שטמון בלב של כל אחד מאתנו. לכן ההלכה הזאת היא חלק מהלכות בית הבחירה! צריך לבנות את בית המקדש בצורה כפולה. לבנות בית מעל האדמה, ולבנות בית במטמוניות, בעומק האדמה. גם אצלנו יש "בית מקדש גלוי" - העבודה של הצדיקים והגדולים. אבל לפעמים, כשלא מדובר על הצדיקים, אז בית המקדש הגלוי נראה חרב. המחשבה דיבור ומעשה שלנו, לא ממש כמו שצריך. גם אז, צריך לדעת שבעומק הלב יש מקדש.

הרבי מדייק בהלכה הזאת עוד דבר נפלא. יאשיהו המלך החביא את הארון, למרות שעדיין לא היה חורבן בכלל. עוד לא היו מלחמות, ובכל זאת הוא הטמין. הרבי מסביר שכך אפשר להבין מדוע בבית המקדש השני, שלא היה בו את הארון, בכל זאת חלה בו הקדושה. הסיבה היא שהארון היה שם כל הזמן! הוא רק לא היה גלוי. וכך גם אנחנו צריכים להרגיש - גם אם יש בבית המקדש חורבן, גם אם בחוץ שחור, אני צריך להרגיש בתוך תוכי שאני לבן.

מישהו פעם אמר לי שיש 'חקירה' על זכרה. האם זכרה היא לבנה עם פסים שחורים או שהיא שחורה עם פסים לבנים... בכל אופן, יהודי הוא בוודאי לבן עם פסים שחורים. בתוכנו אנחנו לבנים.

יש סיפור על בית כנסת בארה"ב, שפעם אחת התחיל לדלוף לתוכו גשם מהגג. הגבאי הזמין איש מקצוע, שאמר שצריך להחליף את כל הגג, והעבודה תעלה מאה אלף דולר. מיד ארגנו אסיפת מתפללים, והגבאי אמר: **"יש לי בשבילכם שתי בשורות - בשורה טובה, ובשורה לא כל כך טובה. איזו אתם רוצים לשמוע קודם?" כולם אמרו: "את הבשורה הטובה". בסדר. אז הוא אומר: "מתברר שלתקן את הגג יעלה מיליון דולר, וברוך ה', כבר מצאתי את הכסף!" כולם התפעלו: "אוהו, איזה יופי!" אז הוא המשיך ואמר: "הבשורה הלא כל כך טובה היא, שהכסף הזה נמצא אצלכם בכיס...". אז ברוך ה', בית המקדש נמצא אצלנו בכיס! בפנימיות שלנו יש תמיד ברכה וכשנסכים להאמין בכך, נגלה שזו הבשורה הטובה ביותר בעולם.**

למה לכל הרבנים יש זקן?

ראשית, ישנם גם רבנים גדולים ללא זקן, כדוגמת מו"ר הרב אהרן ליכטנשטיין ע"ה, שהיה גאון וצדיק והעמיד תלמידים הרבה, ובכל זאת לא גידל זקן מפני שאין זו חובה. ואף על פי כן, רבים רבים כן נוהגים לגדל זקן. יש לכך מעט סיבות הלכתיות, אך עיקר הסיבה נעוצה בעולם הסוד.

הלכתית, התורה ציוותה "ולא תשחית את פאת זקנך", ויש מחמירים שלא לגלח את זקנם כלל באופן הצמוד לעור מסיבות הלכתיות, ויש שמגדלים זקן קצר.

תורת הסוד מוסיפה ואומרת ששערות הזקן שייכות לאור קדוש ועליון ששופע במעמקי האישיות, והן יקרות מאוד ומבטאות חסד עליון. ומעט מזעיר בכך אפשר לחוש בדעת אנושית פשוטה. ואף על פי שאיננו עוסקים בתורת הסוד עצמה, רבים מקיימים מנהגים מפני טעמים היקר והחשוב אף שהוא נשגב מבינתו.

למה השכל הוא מלך הכוחות ואילו ברגש כל כך חושדים?

לא כולם חושדים ברגש. יש בתי מדרש שמחדדים מאוד את הסכנות שבעולם הרגש, ולעומתם יש בתי מדרש שמרבים לשבח אותו, ולא עוד אלא ששם חושדים בשכל שעלול להביא את האדם לגאווה שמנתקת אותו מה' יתברך. והאמת היא שהתורה מצווה אותנו במצוות שכליות עליונות ויקרות כתלמוד תורה ודעת אלוקים, ומצווה במצוות רגשיות עמוקות כאהבת ה' ויראתו, וצריכים להעמיק וללמוד על תכונותיהם ומעלותיהם של השכל והרגש, יחד עם סימון הסכנה שיש בכל אחד מהם.

נהוג לומר שהשכל הוא מלך הכוחות מפני שהוא רואה בחדות, מבחין בדייקנות ויודע לכוון כל דבר למקומו הראוי, והרי הוא כמנהיג שהמושכות בידיו והוא מכוון את עגלת החיים ליעדה האמיתי. ואף על פי כן נוכל לומר שהמנהיג נועד לשמש תכלית עליונה יותר, וכאן השכל הוא האמצעי שעל ידו הרגש והמידות יכוונו לדרכות אלוקית.

מה לעשות כשנמצאים במשבר?

רבי נחמן מברסלב כותב שאדם צריך להיות "בקי ברצוא ובקי בשוב", כלומר להבין נכון את מצבו ואת המוטל עליו, בין כשהוא מרגיש קרבת השם ובין כשהוא מרגיש ריחוק. ההדרכה שהוא נותן מנוגדת לאינטואיציה הטבעית שלנו - כשאדם נמצא ברצוא, בתחושת קרבת אלוקים, עליו דווקא לשאוף גבוה-גבוה ולא להסתפק במקומו כאילו הגיע ליעד, ואילו כשהוא במגמת ירידה וחש ריחוק מהקב"ה עליו לדעת שהוא אהוב ורצוי.

דבר זה למד הבעל שם טוב מהפסוק "אם אסק שמיים שם אתה", כלומר כשאני עולה למדרגות גבוהות עדיין הקב"ה רחוק בבחינת "שם". ואילו כאשר "אציעה שאול", כשאני יורד מטה מטה, עלי לדעת ש"הנך", שאתה איתי בכאבי ומלווה את קשיי ולא עזבתני. כך אדם יכול להחיות את עצמו, לקבל בטחון ושמחה בעבודתו, להיות שרוי בטוב האלוקי שאופף אותו ומתוך כך לרפא את הנפש עד שתשוב לעלות מעלה מעלה. וסימן לדבר, שהמילה "משבר" בעברית היא המצע שעליו נולדים חיים חדשים.

אכפת לך מעם ישראל?

השליחות בדמך?

רוצים יום כיפור כזה גם אצלכם?

הירשם/י כעת לרהנני!

תוכנית ערב שנתית בת"א
שלישי | 18:00-22:00 | 3 הרצאות

מיועד לבני ובנות תורה מכל הארץ, גילאי 20+

**למעלה מ-100 כבר נרשמו!
החלה התכנית.
ניתן עדיין להצטרף השבוע**

- מרצים קבועים:** הרב אסף טבצ'ניק • הרב לכיא אנגלמן • הרב יהושע ויזר
- בין המרצים (ייתכנו שינויים):** הרב יהושע שפירא • הרב חיים איידלס • הרב רוני אגלסל • הרב ירון אדוריאן • הרב איתמר אלדר • הרב עמיתו אליהו • הרב איתי אסמן • הרב יובל בר נתן • טל ברקאי • הרב יונה גודמן • ישראל גורן • הרב עופר גיסין • הרב רמי גליקשטיין • הרב חיים גנץ • הרב בני פרל • גבי דניאל • הרב קובי וולק • מיכל וולשטיין • הרב יוסי וילס • ישראל זעירא • הראל חצרוני • הרבנית צביה טבצ'ניק • הרב דוד טורנר • הרב מיכי יוספי • אורי יסקי • הרב שמרון כהן • הרב דוד כרפס • הרב יואל לוינשטיין • הרב יונתן נמדר • הרב דני סטיסקין • הרב יובל פרוינד • שי קלך • שלומי שגיב • הרב משה שילת • הרבנית נעמי שפירא • הרב אורי שרק

לפרטים נוספים והרשמה מסובסדת: מרים 058-4997308 או סרקו:

